

www.daat.ac.il * דעת - אתר לימודי יהדות ורוח

והאלף דין הוא / טימא בזבים וטימא כנגעים מה זכים פטר בהם לפני הדיבר אף נגעים פטר בהם לפני הדיבר /

ג קל וחומר ומה אם זבים שטימאתן וטהרתן בכל אדם פטר בהם לפני הדיבר / נגעים שאין שטימאתן וטהרתן אלא בכח אינו דין שיפטור בהם לפני הדיבר / לא אם אמרת בזבים שלא טימא בהם אנוסים / תאם כנגעים שטימא בהם אנוסים / הואיל וטימא בהם אנוסים ופטור בהם לפני הדיבר תל כי יהיה מן הדיבר ואילך /

ד בעור בשרו מה תל לפי שנאמר ושער כנגע הפך לכן שיכול אין לי אלא מקום שהוא ראוי לגדל שער לכן / מקום שאינו ראוי לגדל שער לכן בניין תל בעור בשרו ריבוי / שאת זו שאת / בהרת זו בהרת / ספחת זו שיני לבהרת / ובראיה עמוק / שיני לשאת / מה לשון שאת / מוכהקת / כמראה הצל שהם גבוהי מבראה החמה / מה לשון עמוק / עמוקה כמראה החמה שהם עמוקי מן הצל / מה לשון ספחת טפילה / שנאמר ספרונו נא אל אחת הבהונות / והיה מלכד שהם כשטרפים זה עם זה לפטור ולהחליט ולהסגיר / בעור בשר / בעור בשר של נראה / מיכן אמרו בהרת עורה גראת כגרימני / כחה / והכהה ככושי עורה / ה רבי ישמעאל אומר בית ישראל הריני כפרת הרי הן כאשכרוע לא שחורים ולא לבנים אלא בינוניים רבי עקיבא אומ'ש לצירים סממנות שהם צרים עורות שחורות לבנות ובינוניות מביא סם בינונית ומקיפו מבחין ותראה כבינוני / רבי יוסי אומר כתוב אחד אומר בעור בשר וכתוב אחד אומר בעור הבשר / מצינו שבראות נגע להקל / אבל לא להחמיר וראה הגרמיני בבשרו להקל נמצא מקי' בעור בשרו / והכושי כבינונית להקל נמצאת מקיים בעור הבשר וחכמים אומרי' זה כבינוני / ו היה בעור בשרו מלמד שהוא מצטער במנו / ומניין שאף אחרים מצטערים במנו רואים אותו שהוא מצטער במנו תל לנגע צרעת כגרים / הלא דין הוא שטימא כגן וטימא כמחיר כרה מחיה כגרים אף כגן כגרים / ז לא אם אמרת במחיה שהיא צריכה כעדרה תאמר בשער לכן שאין מקום שיער לכן צריך כלום תל צרעת כגרים / ח והוכא אל אהרן / אין לי לא אהרן עצמו / מניין לרבות כהן אחר תל הכהן / מניין לרבות בעלי מומים תל מכניו / או יכול שאני מברכה חללים / תל הכהנים יצאו חללים / ומניין לרבות כל ישראל / ט אם סופינו לרבות כל ישראל מה תל אואל אחד מבניו הכהני / אלא ללמד שאין טומאה וטהרה אלא מפי כהן / הא כיצד חכם שבישראל רואה את הנגעים ואומר לכהן אעפ' שוטף אמור טמא והוא אומר טמא / אביר טהור והוא אומר טהור / דבר אחד מה תל או אל אחד מבניו הכהנים לפי שנאמר על פיהם יהיה כל ריב וכל נגע חקיש ריבים לנגעים מה נגעים כיום אף ריבים כיום / אי מה נגעים שלא בקרובים / אף ריבים בשלשה אף נגעים בשלשה קל וחומר אם ממונו בשלשה / אינו דין שלא יהא גופו בשלשה / אם כן למה נאמר אואל אחד מבניו הכהנים מלמד שכהן אחד רואה את הנגעים /

פרק ב

וראה הכהן את הנגע שיהו עיניו בו בשע' שהוא רואה אותו / בעור / בעור הבשר / הבינוני / בעור הבשר שהוא רואה כל הבשר עמו כולו כאחד / ר' יוסי בר' יודה אומ' מה תל בעור הבשר שהוא כל החוצה לו כסמך לעור הבשר וראוי לפיסוק שאם היה סמוך לראש ולזקן ולשחיף ולמכחו / ולקרה אינו טמא / ב ושיער / מיעוט שיער שתי שערות בנגע / להביא את מר

שבתוכו ושוכב חוצה לו פרט לשחוצה לו / ושוכב בתוכו / כנגע הפך לכן לא הקורם / מיכאן אמרו אם בהרת קרם לשיער לכן טמא ואם שיער לכן קדם לבהרת טהור ואם ספק טמא / רבי יהושע אומר כהה / ג ושיער כנגע הפך לכן שתי שער' עיקרן משחיר וראשן מלבין טהור עיקרן מלבין וראשן משחיר טמא / וכמה יהא כל בלונות / ר' מאיר אומר כל שהוא וחכמים אומרי' כשיער ר' מאיר אומ' שלא יהא בני אדם מדרמין שכלום הם גירונים / אלא חוד שיער לכן טמא / ושאנו שיער לכן טהור / ד לכן לא אדום ולא ירוק ולא שחור אצט' את כולם ולא אצט' שיער צהוב / ודין הוא ומה אם שיער לכן שאינו סימן טומאה בנתק הרי הוא סימן טומאה בנגע / שער צהוב שהוא סימן טומאה בנתק אינו דין שיהא סימן טומאה בנגע תל שיער לכן ולא צהוב / ח מראה הנגע עמוק / אין במשן עמוק לרבות לו מראה רביעי הוא / אין לומר מראה חמישי / ו מראה הנגע עמוק בשרו נגע צרעת הוא מה תל לפי שנאמר וטמא הכהן לא יסגירנו למורנו שאין מסגירין את המוחלט / ז בניין שאין מהלשין את הכיסוגר ואין מסגירין את המוסגר ואין מהלשין את המוחלט / תלמוד לומר ולא יסגירנו כי טמא כל שנקרא עליו טמא אין זקוק עליו / ח יכול לא יאמר הרי את מוסגר בור' ומוחלט בור' ומוסגר כזה ומוחלט כזה וכתב תל נגע וראהו צרעת וראהו כולו כאחת שאם היה בראש חוטמו שופע הילך הילך בראש אצבעו שופע הילך הילך אינו טמא / ט מיכן אמרו עשרים וארבעה ראשי איברים שביאדם שאין מביאים משום מחיה ראשי אצבעות ידים ורגלים / וראשי אזנים וראש החוטם וראש הגויה וראשי דדיס כבאשה / רבי יהודה אומר אף של איש רבי אלעזר אומר חיכולות והדלדולים והמסמרות אינן משמין משום מחיה /

פרשה ב

וטימא אותו ואתו הוא מטמא ואינו מטמא את התלש' סימני טומאה מתוך נגעו עד שלא בא אצל הכהן / אמר רבי עקיבא שאלתי את רבי ישמעאל ואת רבי יהושע בהולכים לנדרת תוך חסגיו מהו אמרו לו לא שמענו אבל שמענו עד שלא בא אצל הכהן טהור לאחר הלשנו טמא התחלת מביא להם ראיות אחד עומד לפני כהן ואחד עומד בתוך הסגירו טהור עד שימלאנו הכהן מאימתי הוא טהור / רבי אלעזר אומר כשיולד נגע אחד וטהר במנו / וחכמים אומרים עד שתפרח בכולו / או תתמעט בהרתו מכגרים /

בהרת לבנה אין לי לא בהרת לבנה / מניין לרבות את השאת תל למטען שאת לבנה / ומניין לרבות שאר המראות תל ואם בהרת / ב יכול כשם שהוא שלישי לכת' כך תהא שלישי למראות תל לבנה לבנה היא / לבנה חיה ואין למעלה הימניה / וכמה תהא לבנוניתה כשלג שנאמר והנה מרים מצורעת כשלג / ג יכול לכל מראה השלג יהיו טמאים ושאר כל המראות יהיו טהורים תל בזהק הוא / בזהק טהור הוא ממנו ולמעלה טמא / ד מיכן אמרו מראות נגעים שנים שהם ארבעה בהרת עזה כשלג / שנייה לה כסדי ההיכל / השאת כקרום כיצור שנייה לה כעצור לכן דברי רבי מאיר / וחכמים אומרים השאת כעצור ושנייה לרה כקרום כיצור / ה הפתוך שבשלג כיון המזוג / הפתוך שבסיד כדם המזוג כחלב דברי רבי ישמעאל / רבי עקיבא אומר אדמדם שכזה ושכזה כיון המזוג במים / אלא של שלג עורה ושל

אם נאמרו בשבוע ראשון למה נאמרו בשבוע שני לא שבכנגד העובד בראשון בסגור וכשיני שורף / וכאדם העובד בראשון בסגור וכשיני פוטר / צריך לומר בשבוע ראשון וצריך לומר בשבוע שני / ט ושהיה הכהן בספחת אף על פי שלא נשתנו מראיה או יכול אף על פי שהלכת חוזרת תלמוד לומר הוא מה יעשה לה רבי יהודה אומר תראה כתחילתה והכבים משהרים / י וכנס בגדיו / וכנס בגדיו מלמטא משכב ומושב / ומלמטא בכיאה / ושהיה מן הפריעה ומן הפרימיה ומן התגלחת ומן הציפורים / וכנס בגדיו יכול הרי הוא מסולק / תלמוד לומר תפשה טבא / יא אין לו אלא כמראה שלא כמראה מבנין תלמוד לומר תפשה / ואם פשה תפשה /

יב החליטו בשער לבן הלך שיער לבן וחזר שיער שחור וכן במחיה ובפסיון כתחילתה בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור הרי הוא כמות שהוא חליטו בכבוחיה / הלאה המחיה וחזרה המחיה / וכן בשיער לבן ובפסיון כתחילתה בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור הרי הוא כמות שהיא תפשה / ואם פשה תפשה / יג יכול יהיה הפסיון מטמא כתחילתה / תלמוד לומר אחרי הראותה הכהן לטהרתו יכול אם ראהו כהן שהוא פושה והולך יזקק / תלמוד לומר לטהרתו איני נזקק לו אלא משעה שהוא רואה אותו מטומאת לטהרה ונראה שנית אל הכהן / כהן שהוא רואהו בראשונה רואהו בשנייה ואם מת ראהו כהן אחר / יד וראתה הכהן וחזרה פשתה המספחת בעור הרי זה בא ללמד על הפסיון שלא ישמא אלא בארבע אמות וכאם המראות שהוא מטמא והפסיון מטמא / טו הלא דין הוא האוס מטמא והפסיון מטמא מה האוס אינו מטמא אלא בארבע מראות אף פסיון אינו מטמא אלא בארבע מראות / יו או כלך לדרך זו שיער לבן סימן טומאה ופסיון סימן טומאה מה שיער לבן מטמא בכל מראות לבן / אף פסיון ישמא בכל מראות לבן / יז נראה למידומה דנים דבר שהוא מטמא / ככל נגעים מדבר שאינו מטמא ככל נגעים / ואל יוכיח שיער לבן שאין מטמא ככל נגעים / או כלך לדרך זו דנים דבר שאינו סימן טומאה מדבר שהוא סימן טומאה ולא תוכיח האוס שאינו סימן טומאה תלמוד לומר ושימאו הכהן צרעת היא הרי זה בא ללמד על הפסיון שלא ישמא אלא בארבע מראות היא פרט לספחת לבוחק /

פרשה ג

נגע צרעת כי תהיה באדם וראהו הכהן למדנו לטאת שהיא מטמא במחיה / ומבנין לריבות שאר המראות / ודין הוא אם מצינו שישווכל המראות לטאת ליטמא בשער לבן ישווכל המראות לטאת ליטמא במחיה / קל וחומר אם שיוו כל המראות לטאת ליטמא בשער לבן שאין שיער לבן מישמא בקרחת ובגבחת / לא ישוו כל המראות לטאת ליטמא במחיה שהמחיה מטמא בקרחת ובגבחת / לזו אם שוו כל המראות לטאת ליטמא בשער לבן שיער לבן מטמא בשחין ובמכה / ישוו כל המראות לטאת ליטמא במחיה שאין המחיה מטמא בשחין ובמכה תלמוד לומר נגע צרעת / ומה השאת אדם אף הכהרת אדם / ומבנין לריבות שאר המראות הוא הדין והיא תשובה תלמוד לומר נגע צרעת / כ כי תהיה מן הדיבר ואלך / באדם / להביא את הכא כחול / לבן / שתהא המחיה מטמאתו / והלא דין הוא כהרת קטנה מחיה מטמאתה כהרת גדולה לא כל שכן / לא אם אמרת כהרת קטנה שהוא סימן טומאה / תאמר כהרת גדולה שאינו סימן טומאה /

ושל סיד דיהא הימנח / ו רב חנינא סגן הכהנים אומר מראות נגעים ששה עשר / רבי דוסא בן הרכינס אומר שלשים וששה / עקיבא בן מהללאל שבעים ושנים / אמר רבי יוסי שאל רבי יהושע בנו של רבי עקיבא את רבי עקיבא אמר לו מפני מה אמרו מראות נגעים ששה ארבעה אמר לו אם לאו מה יאמרו אמר לו יאמרו מקרס ביצה ולמעלה טמא / ומצטרפים זה עם זה / אמר רבי יוסי שאל רבי יהושע בנו של רבי עקיבא את רבי עקיבא אמר לו מפני מה אמרו מראות נגעים ששה ארבעה אמר לו אם לאו מה יאמרו אמר לו יאמרו מקרס ביצה ולמעלה טמא / ומצטרפים זה עם זה אמר לו מלמד שאם אינו בקי בהם ובשמותיהם לא יראה את הנגעים / ז ושערה לא שיער מחיתה כיצד כהרת כגרים ובה מחיה כעדשה ושיער לבן כתוך המחיה / הלכה המחיה טמאה משום שיער לבן / הלכה שיער לבן טמא משום המחיה / רבי שמעון מטהר מפני שלא הפכתו הכהרת אמר לו והלא כבר נאמר ושיער כנגע הפך לבן נגע זה בכל מקום / ח ושערה לא הפך לבן וללא שער מקצתה כהרת היא מחיתה כגרים ושיער לבן כתוך הכהרת הלכה המחיה טמאה משום שיער לבן הלך שיער לבן משום המחיה / רבי שמעון מטהר מפני שלא הפכתו הכהרת כגרים / ומודים שאם יש במקום שיער לבן כגרים שהוא טמא / ט ושערה לא הפך לבן והסגר הא אם יש בה שיער שחור אינו ממעטה / שאלו התלמידים את רבי יוסי כהרת ובה שיער שחור חוששים אנו שמה מיעט ממקומו את הכהרת מכגרים אמרו לו לא אם אמרת בשיער לבן שהוא סימן טומאה תאמר בשיער שחור שאינו סימן טומאה אמר להן הרי שיש בה עשר שערות לבנות כלים הרי הם סימני טומאה אלא שתיים / חוששי אנו על המותר שמה מיעט ממקומו את כהרת מכגרים / אמרו לו לא אם אמרת בשיער לבן שהוא מין טומאה תאמר בשיער שחור שאינו מין טומאה אם להם אף שיער שחור הופך והווה מין טומאה ואומר ושערה לא הפך לבן / והסגר הא יש בה שיער שחור אינו ממעטה והסגר הכהן את הנגע בשערה / ימים תהילה /

פרק ב

בשביעי יכול בין כיום ובין בלילה תלך בלילה בלילה / ב יכול כל מראה היום יהו כשיר תלמוד לל לכל מראה עיני הכהן / וברך כהן פרט לשחשך מאור עיניו אף היום פרט לשחשך מאור עיניו / ג מיכן אמרו אין רואים את הנגעים בשחרית ובין הערבים ולא כתוך הכית ולא ביום המעון לפי שכהן נראה עזה ולא כצהרים מפני שעזה נראית כהן / אימתי רואי כל ששלש בארבע כחמש בשבוע בשמונה וחשע / דברי רבי מאיר ר' יהודה אומר בארבע כחמש בשמונה ובתשע / רבי יוסי אומר בארבע וחמש בתשע כעשר אבל אבר רואה אני את דברי רבי / ו הנה הנגע עמר בעיניו שאם העז והכהן כהן והעז כאילו לא כהן ולא פשה שאם כנס ופשה או פשה וכנס כאילו לא פשה / והסגר ימים שבעת ימים שנית מלמד שיום שביעי עולה לו מן המניין בין מלפניו בין מלאחריו וראה הכהן אותו ביום השביעי שנית כהן שרואהו בראשונה רואהו בשניה / ואם מת רואהו כהן אחר / ח והנה כהן יכול למטה מארבע מראות תלמוד לומר והנגע / אי הנגע יכול במראות תלמוד לל והנה כהן הא כיצד כהן מן הכהה לא למטה מארבע מראות / ו והנה כהן שאם העז כהן כאילו לא העז הנגע / שאם כהן העז כאילו לא כהן / ז לא פשה שאם כנס ופשה כאילו לא כנס הנגע שאם פשה וכנס כאילו פשה / ח

טומאה, הואיל ואינה סימן טומאה, לא תראה מחיה מטמאתה, תל באדם להביא את הבא בכולו, לכן שתהא מחיה מטמאתה, ג קראו לו לראות נגע אחד וצמח בו נגע אחר מניין שהוא זקוק לו, תל וראה הכהן ונחנה שאת והיא הפכה שהפכתו כולה, היא לא שהפכתו הביתה, ד זהו שער פקידה שעקביה בן מהללאל מטמא וחכמים מטוהרים, אמר רבי עקיבא מודה אני בזה שהוא טהור, איזהו שער פקידה מי שהיתה בו בהרת ובה שתי שערות הלך ממנו כחצי גרים והניח לשיער לכן במקום הבהרת חזור, אמר לו כשם שבישלו רבי עקיבא אף כך דבריך אינו מקיימים, ה והיא הפכה שהפכתו כולה, ולא שהפכתו מקצתה, כיצד בהרת כחצי גרים ובה שיערה אחת ונולדה בהרת כחצי גרים ובה שיערה אחת הרי זה להסיר, ו בהרת כחצי גרים ואין בה כלום ונולדה בהרת כחצי גרים ובה שתי שערות הרי זו להחליט בפני שהפכתו והבהרת, ז ומחית בשר חי יכול כל שחזו תל שער לכן, ומחית מה שיער לכן מקום ב שערות אף מחיה מקום ב שערות, ח יכול לא תהא בה עוד שיהא בה שיער לכן ומחית, תל צרעת נושנת היא, היא טמאה ואינה צריכה דבר אחר לסנידה, ט ואם כן למה נאמר שיער לכן ומחית בשר חי מלבד שלא תראה טמאה עד שיהא בה כדי לקבל שיער לכן ומחית, י יכול שיער לכן מצד זה ומחית מצד זה תל בשאת שתהא מכזרת בשאת, יא ונמצא בקום שתי שערות משמאלה וכן למעלה הימנית, וכן למטה הימנית מרוכעות ונמצאו שלשים ושש שערות נמצא נופה של בהרת כגרים הקילקי מרובע, בשר חי לא השחין, בשר חי לא בודק, בשאת לא השחין, בשאת לא בודק.

פרק י

צרעת בניין אבל כל הצרעת שיהו כגרים, נושנת מלבד שהוא מטמא שלא הפוכה, הלא דין הוא שיער לכן סימן טומא וכחיה סימן טומאה שיער לכן אינו מטמא לא הפוך, מהיה לא תטמא לא הפוכה, תל ברשנת מלבד שהוא בטמא שלא הפוכה, ב הוא מלבד שהוא הפוכה הפוכה הלא דין הוא בה אם שיער לכן שאינו מטמא שלא הפוך מטמא הפוך, כחיה שהיא בטמאה שלא הפוכה אינו דין שתטמא הפוכה, תל הוא מלבד שהיא מטמאה הפוכה, ג וטמאו הכהן ולא יסגירונו מלבד שאין מסגירי את המוחלט מניין שאין מחליט לא את המוסגר ולא בסגירים את המוחלט, תלמוד לומר ולא יסגירונו כיטמא הוא כל שנקרא שמו עליו טמא ואין זקוק לו, ד או אינו אלא ולא יסגירונו נטמא הוא שלא יסגירונו חזן אכל מוחלט יסגירונו תל כי טמא הוא כנראה דברתי לך ולא דברתי לך כנראה, ה ואם פרח תפרח אין לי לא בזמן שפרחה בכולו, באחת מניין, פורחת ונחורה פורחת ונחורה מנין, תל פרוח יפרח, ו אין לי לא מלבד למעלה, למעלה למטה מניין תל תפרח ואם פרח תפרח, ז אין לי לא בטמא לטהורה מטוהר לטמאה מניין תל תפרח, ואם פרח תפרח, רבי נחמיה אומר אם מתחלה פרח מטמאה לטהורה מטוהר לטמאה טמא, צרעת מה תלמוד לו שיכול אין לי אלא פריחה שאינה מטמאה אלא בשאת בלבד מניין לרכות שאר

פרק יא

המראות תל הצרעת, וכסתה הצרעת לא הכותק שהיית אומר הואיל והוא סימן טוהר בסוף תהא סמן טוהר תחילה, תל וכסתה הצרעת לא הכותק, כ את כל עור הנגע עור הראוי לקבל נגע פרט לשחין המוריד תלכות המורדות, או אינו אומר את כל עור הנגע עור הראוי לקבל נגע כגרים יעכב, ושאינו

ראוי לקבל נגע כגרים לא יעכב, תל כולו הפך לכן, איכולו הפך לכן יכול תוך ראשו תוך רגליו תל למראשו, להוציא תוך ראשו עד רגליו, להוציא תוך רגליו, ג לכל מראה עיני הכהן פרט לבית הכתרים, מיכן אמרו האיש נראה כעורך וכמוסך וזים, כעורך בבית הכתרים וכמוסך בבית השחי, האשה כעורכת וכמניקה את בנה, כעורכת בבית הכתרים, וכמניק את בנה תחת הדד, כאורגת בעומדי לשיחי ליד הימנית, ר' יהודה או אף כטוה פשתן לשמאלית כשם שהו נראה לכנעו כך נראה לתגלחתו, ד לא לכל מראה עיני תכחן פרט לכהן שחשך מאור עיניו, מיכן אמרו חזן שחשך מאור עיניו והסומא באחת מעיניו, או שחכה מאור עיניו לא ידאור את הנגעים, ה וראה הכהן ונחנה כסתה הצרעת מהתל שיכול אין לי פריחה מטוהרת לא מן השאת בלבד, מנין לרבו שאר המראות תל את הצרעת, את כל בשרו להביא את בין האצבעות ימים ורגלים, דא מהתל את כל בשרו מנין אומר פריחה בכולו, אבל לא כחצי עדשה הסמוך לראש ולזקן לשיחי ולמכוה ולקרו, חזן תוך הראש וחזקן ונקרחו, השחין והמכוה והקרו ונעשו צריכת יכול יהיה טהור, תל את כל בשרו עד שתפרח בכולו, ו וטהור הנגע, טהור מהתל שיכול אין לי לא פריחה מטוהרת לא לאחר חליטתו כחיה בתחילתו, מנין אחר החלט מחריר בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שיני לאחר החליט שיער לכן בתחילה בסוף שבוע, בסוף שבוע שיני לאח הפטור אחר החליט ופסיון בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שיני בסוף שבוע שלישי לאח הפטור ופריחת הסגר תל וטהור הנגע טהור לרבות את כולו, ז יכול הפורח מן הטהור יהיה טהור תל הוא, הוא טהור, ואין הפורח מן הטהור טהור אלא טמא.

פרק ט

וביום הראות בו בא ללבד על ראשי איכרל נשתגלו שיהו טמאי, יכול כל שחזו תל כאן בשר חי ולהלן הוא אומר בשר חי, מה בשר חי נא להלן כעדרה אף כאן כעדרה, י' וימי אומ' אר מאי רבי משו מחיה הוא מטמא ויהא אין מהיה מטמא בראשי אגרים אלא גזירת בלך הוא ואפי' כל שחזו אר' וימי וימי משו ראשי איכר' הוא מטמא ויהא אם חזרה לאמצעיתו טמא לא נא כאן בשר חי ולהלן נאמ' בשר חי מה בשר האבור להלן כעדרה אף כאן כעדרה, ב וימים מלבד שנותנים לו שני ימים שנימי לביתו כ' ימים לכסותו דבריו יהודה, ר' אומר הרי הוא אומר וצוה הכהן וגו' אם מביתנים לרבי הרשע לא ימיתנו לרבי מצוה וכמה היא מצוה נראה כחתן נותני, ז ימי המשתה לו ולביתו ולכסותו, וכן כרגל נותנים לו כל ימי הרגל, ג בו מתל מנין אתה או פרח בכולו אבל לא בראש ובזמן בשחין ובסכו ובקרה המוריד חזר הראש וחזקן ונקרחו והשחין והמכוה והקרו ונעשו צריכת יכול יהא טמא תל בו כהופך, אם הפך טמא, ד אם חזר לראש ולזקן ולשחין ולמכוה ולקרו אינו טמא, ד בשר חי חזרו טמא, אין שיע' לכן החזרו טמא, ר' יהושע מטמא שר' יהוש' או לכן סימן טומא, יומי' סימן טומא, מה מח' חזר טמא אף שיער לכן וחזרו וטמא, אר' דע אימתי יפה כחזו של שיער לטמא בזמן ששימש החלט או בזמן שלא שימש החלט אל בזמן ששימש החלט או בזמן ששימש החלט אינו מעכב את הפריחה, בזמן שלא שימש החלט אינו דין שלא יעכב את הפריחה, ועוד שנאמר בשר חי בשר חי חזרו טמא ולא הכהן החזרו טמא, הלא דין הוא בודק מעכב ומחיה מעכבת מת מחייר חזרת וטמאה אף הבדוק חזרו וטמא, ה תלמוד לומר בשר חי בשר חי חזרו טמא ואין הבדוק טמא חזרו

לשחין / רבי אליעזר בן עקיבא אומר קרוי הוא במקומו עד שלא בא לשם / ב כיצד היה בעור הבשר עד שלא נעשה שחין והיה רבי אליעזר בן עקיבא מטמא וחכמים מטוהרים / ג שאת לבן / מלמד שהיה מטמא חלקה כהרת לכנה אדומת / מלמד שהיה מטמא כפתוך / יכול השאת מטמא חלקה וכהרת / תטמא כפתוך / ומניין ליתן את האמור בשאת ככהרת / ואת האמור בכהרת בשאת / תלך כי צרעת / ד מראה שפל אין לי אלא מראה שפל / ומניין לרבות את השוה לנכור / תלך ושפלה איננה מן העור / בשחין פרחת ולא בעור הבשר / וכל לא תפשה בעור הבשר אבל תפשה בעור המכונה / תלמוד לומר ואם תחתיה תעמוד הכהרת לא פשה / מקום שתחתיה היא פושרה אינו פושה לא בעור הבשר ולא בעור המכונה /

ה ואם יראה כולל כהרת ונהנה אין בה ולא כהת הוציא ממנה / יכול אפילו יש בו רוחב שתי שערות / תלך ונהנה אין בכהרת שער לבן / ו ואם פשה תפשה בעור מה תלך לפי שנאמר וראוהו כהת ביום השביעי / ואם פשר תפשר בעור שיכול אין לי אלא פיסיון מטמא אלא בשביעי בלבד / שמיני תשיעי עשירי / מניין תלך תפשה / ואם פשה תפשה / ז

החליטו בשיער לבן / ה' שיער לבן / חזר שיער לבן / וכן בפיסיון בתהילה ובכסף שבע לאחר הפשוט החליטו בפיסיון / ה' שיער לבן / וכן בשיער לבן בסוף שבוע לאחר הפשוט / ל' כך נאמר תפשה / ואם פשה תפשה / ח וטמא אותו / את חודאי הוא מטמא ואינו מטמא את הספק / כיצד שנים שהיו אצל כהן בזה בחרת כגרים וזכה כסלע בסוף שבוע בזה כסלע וזכה כסלע ואין ידוע באיזה מהן פשת בין באיש אחד בין בשני אנשים טהור / ד' עקיבא אומר באיש אחד טמא בשני אנשים טהור / אמרו והלא נאמר נגע הוא אם כן למרע יטמא אותו / את חודאי הוא מטמא / ואינו מטמא את הספק /

ט ואם תחתיה תעמוד הכהרת לא פשתה מקום שתחתיה הוא פושה / לא פושר לא בעור הבשר ולא בעור המכונה / צרבת שיהא מקומה צריב / ושיהא מקומה ניכר / וטהרו / את חודאי מטוהר / ואינו מטוהר את הספק / כיצד שנים שבאו אצל כהן בזה וזכה בחרת כגרים וזכה כסלע בסוף שבוע בזה כסלע ועוד / וזכה כסלע ועוד / שנים טמאים / א' שחור / להי' כסלע וכסלע שניה טמאי / עד שיחזור להי' כגרים לכך נא' / וטהרו / את חודאי הוא מטוהר ואינו מטוהר את הספק /

וכשר כי יהיה בו בעורו שחין / או בשר כי יהיה בעורו מכות / אש מלמד שאין שחין ומכות מצטרפים זה עם זה /

ב לא שבאו ואין ידוע אם שחין הוא אם מכות היא / אלא אפילו כחצי גרים שחין וכחצי גרים מכות אין מצטרפים /

ג מכות אש יכול מודרת תלך וחיית מכות / יכול עד שתעשה צלקת תלך מכות אש / הא כיצד חיית ולא חיית / וכן הוא אומר למשן צרבת / המכות היא עד שתקרום קליפת השום / ד אין לי אלא בזמן שנכזה באור מניין נכזה

בנחלת או ברמץ או בסדר רותח בניפסים רותח וכל שהיה מחמת האש זו הדין / מכות / תלך מכות / מכות ריבה / אין לי אלא מכות שלאחר הדיבר / שלפני הדיבר מניין / בגוי משנתגיר /

עד שלא נתגיר מניין / בקטן / משנולד / עד שלא נולד מניין / תלך מכות / מכות ריבה / אין לי אלא מכות שיש להן לאיכן שתפשה / מכות שאין לה לאיכן שתפשה מניין תלך כי יהיה בו / אפילו בכולו / אין לי אלא בזמן שמקצתה מכות ומקצתה בחרת / מקצתה מכות וכולה בחרת /

מכות /

החזיר טמא / ו וראה הכהן את הבשר החי וטמא מרע תלך שיכול אין לי אלא ראשי איברים שנתגלו שיהו טמאים אלא לאחר פריחת החלט / מזה בתהילה / מנין אחר פריחת החלט מחית בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפשוט אחר פריחת החלט שיער לבן בתהילה בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני / לאחר הפשוט אחר פריחת החלט / הפיסיון בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני / לאחר הפשוט פריחת החלט / מרע תלך וראוהו הכהן את הבשר החי וטמא / לרבות את כולו / ז יכול הבא בכולו לבן שחור בו / כראשי איברים מתוך הפשוט יחא טמא תלך הוא / אוציא את הבא בכולו שחור בו ראשי איברים מתוך הפשוט / ולא אוציא את הבא בכולו / לבן שחור בו ראשי איברים בין מתוך החלט בין מתוך הסגר תלך טמא הוא צרעת הוא ואין הבא בכולו לבן שחור בו ראשי איברים בין מתוך החלט בין מתוך הסגר בין מתוך הפשוט טמא אלא טהור /

פרק י

או כי ישוב הבשר החי ונהפך ללבן הרי זה בא ללמד על ראשי איברים שנתגלו וחזרו ונתכסו שיהו טהורים יכול פעם

אחת / ומניין אפילו במאה פעמים נתכסו טהור נתגלו טמא / תלך ישוב / או כי ישוב / ב ונהפך ללבן אפילו למראה ברוק / שהיית אומר הואיל והוא סימן טומאה בתהילה תהא

סימן טומאה בסוף / תלך ונהפך ללבן למראה ברוק / ג וראהו הכהן ונהנה בהפך הכגע ללבן וטהר את הבג / טהור הוא מה תלך שיכול אין לי אלא ראשי איברים שנתגלו וחזרו ונתכסו שיהו טהורים אלא אחר חזרת פריחת חלט מחית בתהילה /

מנין אחר חזרת פריחת חלט מחית בתהילה בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפשוט אחר חזרת פריחת חלט הפיסיון בסוף שבוע ראשונה בסוף שבוע שני לאחר הפשוט אחר חזרת פריחת חלט הסגר / תלמוד לומר וראהו ונהנה

בהפך / ד יכול הבא בכולו לבן בתהילה יחא טהור תלך הוא / הוא טהור ואין הבא בכולו לבן / בתהילה טהור אלא טמא / ה שחין יכול מורד תלך ונרפא / ונרפא יכול עד שיעשה צלקת תלך שחין / הא כיצד נרפא ולא נרפא וכן הוא אומר לבטה צרבת השחין הוא עד שתקרום קליפת השום / ו אין לי אלא שחין שעלה מעליו מניין לקח בעץ

ובכאן וכתבנו וכמי שכתבנו וכל שאינו בא מחמת האש הוא שחין תלך שחין שחין ריבה אין לי אלא שחין שלאחר הדיבר / שלפני הדיבר מניין / בגוי משנתגיר / עד שלא נתגיר מניין / בקטן משנולד / עד שלא נולד מניין / תלך שחין / שחין ריבה / אין לי אלא שחין שיש לו לחיכין שיפשה / שחין שאין לו לחיכין שיפשה מניין / תלך כי יהיה בו אפילו בכולו / אין לי אלא בזמן שמקצת שחין ומקצת בחרת מקצת בחרת וכולו שחין / כולו שחין וכולו בחרת מניין / תלך כי יהיה בו / אפילו בכולו / בעורו אפילו בכולו / ז שאלו את רבי אליעזר מה שעלה לתוך

ידו בחרת כסלע ומקומה צרבת השחין מהו אמר להם יסגיר / אמרו לו למה / לגדל שיער לבן אינה ראויה ולפיסיון אינה פוסה ולמחיית אינה מטמאה / אמר להם שמא תכנוס ותפשה

אמרו לו והרי מקומה כגרים / אמר להם כך שמעתי יסגיר / אמר לו רבי יהודה בן בתירה אלמדנו אמר לו אם לקיים דברי חכמים הרי אמר לו שמא יתולד לו שחין אחר חוצה לו ויפשה לתוכו

אמר לו חכם אתה שקיימתה את דברי חכמים /

פרשה ד

והיה במקום השחין שאת / שיקדום השחין לשאת / ולא תקדום השאת

מטומאת נתקיס בלבר

פרק ח

וכי יראה הכהן את נגע הנתק / אמר רבי שמעון מה תל נגע נתק הקיש נגע לנתק מה נגע שיער לכן שבו אינו מטמא אלא הפוך / אף הנתק שיער צהוב שבו לא יטמא אלא הפוך / שיער צהוב דק / כ קל וחומר / ומה אם שיער לכן שאין שיער אחד מציל מידו אינו מטמא אלא הפוך שיער צהוב דק שיש שיער אחד מציל אינו דין שלא יטמא אלא הפוך / לא אמרת בשיער לכן שלא יפה כוחו במקומו ליטמא בכל מראה תאמר בשיער צהוב דק שיפיר כוחו במקומו ליטמא בכל מראה הואיל ויפה כוחו במקומו ליטמי בכל מראה יטמא הפוך ושלא הפוך / תל נגע נתק / היקיש נגע לנתק / מרד הלכן שיער לכן שבו אינו מטמא אלא הפוך אף הנתק שיער צהוב שבו לא יטמא אלא הפוך / רבי יהודה אומר כל מקום שצריך לומר הפך אמר הפך / אבל הנתק שנאמר בו ושיער צהוב מטמא הפוך ושלא הפוך / ד אס כן למח נאמר נגע נתק היקיש נגע לנתק מה נגע אינו פחות בכגרים אף נתק מכגרים / וכשואר אומר לבטן נגע נתק הקיש נתק לבטן מה נתק שאין הפיסיון לתוכו אף הנגע שאין הפיסיון לתוכו / ה ושיער מיעוט שער שתי שערות / שחור אין לי אלא שחור ומניין לרבות את הירוק ואת האדום / תל שיער / אס כן למח נאמר שחור / השחור מציל והאדום והירוק אינו מציל / ו איזהו צהוב שאינו מציל הרי שקדם את הנתק טמא דברי רבי יהודה אלא שהיו בו שתי שערות אחת צהובה ואחת שחורה / ואחת צהובה ואחת לבנה הייתי אומר הואיל ואינו מצטרפים לטומאה יצטרפו לטהרה / תל שחור השחור מציל והצהוב אינו מציל / רבי אליעזר בן עקיבא אומר שיער צהוב שקדם את הנתק לא מטמא ולא מציל / רבי שמעון אומר כל שאינו סימן טומאה בנתק הרי סימן טהרה בנתק / ז אין בו עור שיהא מצורע / בו מיכן אמרו שני נתקים זה בעד זה ושיטה של שיער מפסקת ביניהם נפרץ ממקו אחד טמא משני מקומות טהור / כמה תהא פירצה מקום שתי שערות / נפרץ ממקום אחד כגרים טמא מפני שלא כנס שיער שחור לתוכו / ח שני נתקים זה לפניו מזה ושיטה של שיער מפסקת ביניהם נפרץ ממקום אחד טמא משני מקומות טהור / כמה תהא פירצה מקום שתי שערות נפרץ ממקום אחד כגרים טהור מפני שכנס שיער שחור לתוכו / ט ושיער שחור אין בו חסיד / ואם יש בו פטור או אינו אומר אלא ושיער שחור אין בו חסיד / ואם יש בו מטמא / כשהוא אומ' ואם בעיניו עמד הנתק שחור הוא הרי זה כאל למד על שיער שחור שהוא סימן טהרה בנתק הא מה אני מקיים ושיער שחור אין בו אלא יש בו פטור והסיד הכהן את נגע הנתק שבע מים תחילה

פרק ט

בשבע ימים בין ביום ובין בלילה תל ביום ולא בלילה / ב יכול עור הבשר שהוא מטמא בארבע מראות יהא צריך יום / נתקיס שאין מטמאים בארבע מראות לא יהו צריכים יום תל ביום ולא בלילה / ג והנה לא פשח הנתק וכו' שיער צהוב / רבי יודה אומר אינו אומר לא רפך בו השיער צהוב אלא לא היה בו שיער צהוב / האם קדם את הנתק טמא / רבי יוחנן בן גורי אומר אינו אומר לא היה בו שיער צהוב דק אלא לא היה בו שיער צהוב ואפילו ארוך / ומראה הנתק אין עמוק מן העור / לא מבחושו / ד והתגלה בכל אדם / לפי שטעניו שתגלה והאדרגה בכחן תל והתגלה בכל אדם / ה והתגלה

מכוח / כולח מכוח וכולח כהרת / מניין תל בעור / בעור ויכה / ה כהרת לבנה אדרגת מלמד שחיה מטמא בפינים ומנין שחיה מטמא חלקה תלמוד לומר לבנה / מנין לרבות / שאר המראות תל או לבנה / ו ואם יראה כולה כאחת / והנה אין כהרת שיער לכן זהו שאמרו לרבות את ההוש שיש בו רוחב שתי שערות / ז ושפלה איננה מן העור והיא כהרת זהו שאמרו לרבות את השפה לנבוח / ח וראה חכהן ביום השביעי ואם פשה תפשה בעור / בעור שיכול אין לי פיסיון מטמא אלא בסוף שבו מנין אף לאחר הפטור תלמוד לומר תפשה ואם פשה תפשה / ט החליטו בשער לכן הולך שיער לכן וחור שיער לכן וכן פיסיון בתחילה ובסוף שבו לאחר הפטור החליטו בפסיון הלך הפיסיון וחור / זכ בשיער לכן בסוף שבו לאחר הפטור לכן נאמר תפשה / ואם פשה תפשה / מה תלמוד לומר צרעת צרעת צרעת שלש פעמים / צרעת כגרים / צרעת ליתן את האמור בשאת בכהרת / ואת האמור בכהרת בשאת / צרעת ליתן את האמור בשחין במכוח / ואת האמור במכוח בשחין מה תל היא היא היא שלשה פעמים היא איננה מטמאה במחיה בתחילה ובסוף שבו לאחר הפטור / הוה פרט לשפשת לבוחק בסוף שבו לאחר הפטור / הוה אין לה מראה חבישת היא אין חשין והמכוח בצטרפים דרי עם זה

פרשה ה

איש להביא את שניתק נתק בתוך נתק דברי רבי עקיבא / איש ואשה / אין לי אלא איש ואשה / מניין לרבות טומטום ואנדרגתו תל או כי יהיה בו נגע בראש או בזקן מלמד שאין הראש והזקן מצטרפים זה עם זה / ב יכול לא יצטרפו זה עם זה / אבל יפסו מזה תל צרעת הראש או הזקן כשם שאין מצטרפים זה עם זה כך אין פוסין מזה לזה / ג אין לי אלא בזקן שיש לו בראש ובזקן / יש לו בראש אבל לא בזקן / בזקן אבל לא בראש / לא בראש ולא בזקן / מניין תל ואיש ואשה כי יהיה בו נגע בראש או בזקן / ד מראה עמוק אין לי אלא מראה עמוק מניין לרבות את השחור לגבוה תל והנה אין מראה עמוק מן העור ואם כן למח נאמר מראהו עמוק / יכול אם נתקו אדם יהא טמא תל מראהו עמוק / מה מראהו עמוק בידי שמים / אף אין לי אלא בידי שמים / ה וכו' להביא את שבתוכו ושוכב חוצה לו פרט לשחוצה לו ושוכב בתוכו ושיע' מיעוט שיער שתי שערות / צהוב לא ידוק לא אדום ולא שחור / אציא את כולו ולא אציא את שיער לכן / ודין הוא ומה אם שיער צהוב שאינו סימן טומא בנגע / הרי הוא סימן טומאה בנתק / שיער לכן שהוא סימן טומאה בנגע / אינו דין שיהא סימן טומאה בנתק / תל צהוב / צהוב ולא לכן / ולמה תהא דימה לתכנית הזהב / ו רק לקי קצר דברי רבי עקיבא / ר' יוחנן בן גורי אומר אפילו ארוך / אמר רבי יוחנן בן גורי ומה הלשון הוא אומ' דק מקל זה דק / קנה זה דק / לקי קצר / או דק לקי ארוך / אמר רבי עקיבא עד שאנו למדים מן הקנה נלמד מן השיער / דק שער של פלוני דק לקי / קצר לא דק / לקי ארוך / ז יכול יהיה מוסף על ארבע מראות שבעור הבשר / תל וטמא אותו הכהן נתק הוא / ח יכול אינו מוסף על ארבע מראות שבעור הבשר אבל יטמא מקום הכהרת תל נתק הוא / הוה אינו מטמא מקום הכהרת / ט יכול לא יטמא מקום הכהרת אבל תהא הכהרת מטמאה בראש ובזקן תלמוד לומר נתק הוא צרעת הראש או הזקן הוא / אין לראש ולזקן טומאתה אלא

בין קטן. ח אם כן למה נאמר איש להביא את חוקו /
אם כן למה נאמר ראשו / ראשו טהור / ואין חוקו מעכבו דברי
רבי יו' דה' רבי שמעון אומר דין הוא ומה אם עור הפנים ועור
הבשר שיש דבר אחר מפסיק ביניהם מעכב זה את זה / הראש
וחוקן שאין דבר מפסיק ביניהם אינו דין שיעכבו זה את זה /
דבר אחר מצינו בכל הראוי לטמא כנגד הבהרת מעכב את
פריחת הבהרת / אף כל שהוא ראוי לטמא כנגד הנתק יעכב
את פריחת הנתק / תל' ראשו / ראשו טהור ואין חוקן מעכבו /
ו יכול אפילו נמרס ראשו בחמת חול' והא טמא תל' קרחת
ונבחת / מה קרחת כידי' שמים אף נבחת כידי' שמים / אי כרת
קרחת שאינה ראויה לגדל שיער / אף נבחת שאינה ראויה
לגדל שיער / ומניין אכל גשם כך גשם תל' קרחת קרחת ריכת /
ואם מפאת פניו ומרס ראשו קרחת הוא טהור הוא / ז פאת
פניו אין לי אלא פאת פניו מניין לרבות הצדעין מיכן ומיכן /
תל' ואם מפאת פניו / איזהו קרחת ואיזהו נבחת מן הקדקדק
שופע לאחוריו זו היא נבחת / ח וכי יהיה בקרחתו או כנבחתו
מלמד שאין קרחת ונבחת מצטרפים זו עם זו / יכול לא יצטרפו
זה עם זה / אבל יפסו מזו לזו / תל' צרעת הראש וחוקן / הא
כשם שאין מצטרפים זה עם זה כך אין פוסלות מזו לזו /

פרק יא

נגע לבן אדמדם פוסלת שהוא מטמא
בפתח / צרעת / מלמד שהוא מטמא
במחיה / הלא דין הוא מה אם השחין
והמכוה שהם מטמאים בשיער לבן אין מטמאים במחיה / קרחת
ונבחת שאינן מ'טמאות בשיער לבן אינן דין שלא יטמאו במחיה /
תל' צרעת / מלמד שהוא מטמא במחיה / ב פורחת מלמד
שהיא מטמאה בפסיון / היא אינה מטמאה בשיער לבן / הלא
דין הוא מה אם השחין והמכוה שאינן מטמאים במחיה
מיטמאין בשיער לבן / קרחת ונבחת שהם מטמאים במחיה /
אינו דין שיטמאו בשיער לבן / תל' היא / היא אינה מטמאה
בשיער לבן / ג וראה אותה הכהן וזכה שאת הנגע לבנה
אדמדת / למדנו לשאת שהיא מטמאה כפתוך / ומניין לרבות
שאר המראות תל' נגע לבן אדמדם / כמראה שאר עור הבשר
בשני שבועות / ד הלא דין הוא שיטמא כאן ושיטמא בעור
הבשר מה עור הבשר בשני שבועות אף כאן בשני שבועות /
ה או כלך לדרוך זו טימא כאן וטימא בשחין ובמכוה /

מה שחין ומכוה בשבוע אחד אף כאן בשבוע אחד / ו
נראה למי דומה דנים דבר טהור מיטמא במחיה / מדבר שהוא
מטמא במחיה / ואל יוכיחו שחין ומלווה שאינן מיטמאים במחיה /
או כלך לדרוך זו דנים דבר שהוא בשני סימני / מדבר שהוא
מטמא בשני סימנים / ואל יוכיחו עור הבשר שהוא מטמא
בשלושה סימנים / תל' מראה צרעת עור בשר בשני שבועות /
הרי עור הבשר כזו מה זו מטמאה כפתוך אף עור הבשר מטמא
כפתוך / רבי אומר הרי היא כעור הבשר / מה עור הבשר מטמא
חלקה שלא פתוחה אף זו תטמא חלקה שלא פתוחה / יכול אף
תטמא צרעת כגרים / הלא דין הוא שיטמא כאן ושיטמא בשחין
ובמכוה / מה שחין ומכוה כגרים אף כאן כגרים / ז לא
אם אמרת בשחין ומכוה שחן מיטמאים בשיער לבן ואין בקום
שיער לבן צדך כלום / תאמר בקרחת ונבחת שהם מטמאים
במחיה / ומחיה צריכה כערשה / עור הבשר יוכיח / שהיא
מטמא במחיה ומטמא כגרים / ח לא אם אמרת בעור
הבשר שהוא מטמא בשלושה סימנים תאמר בקרחת ונבחת
שאין מטמא אלא בשנים / הויל ואין מטמאות אלא בשנים
לא יהיו כגרים תל' צרעת כגרים /

ה והתגלה ככל דבר לפי שמצינו שתגלחת אחרונה בתער
יכול אף זו בתער תל' והתגלה ככל דבר / ו והתגלה אעפ'
בזר / לפי שנאמר תער לא יעבור על ראשו / יכול אעפ' מנגוע
תל' והתגלה אעפ' בזר / ז יכול כשם שתגלחת הנגע
דוחה לתגלחת הבזר בזמן שהוא ודאי / כך תהא תגלחת הבזר
דוחה לתגלחת הנתק בזמן שהוא ספק תל' ואת הנתק לא יגלח
וכי מה יש בו / ואם כן למה נאמר ואת הנתק לא יגלח / אלא
ספק לנתק לא יגלח / הא כיצד מנגלח חוצה לו ומניח שתי
שערות סמוך לו / כדי שיהא ניכר אם פשה / ומניין לתולש
סימני טומאה מתוך נגעו עובר בלא תעשה תל' ואת הנתק לא
יגלח / ח וככם כגדיו מלמא משכב ומושב ומלשטמא
בביאה וטהר מן הפריעה ומן הפרמית ומן התגלחת ומן
הצרפרים / וככם כגדיו וטבל / יכול הרי הוא ממולק תל' יפשה
טמא / ט אחרי טהרתו אין לי אלא לאחר הפטור / ומניין
אף בסוף שבוע ראשון ובסוף שבוע שני תל' יפשה / ואם פשה
תפשה / י החליטו בשיער צהוב והלך שיער צהוב והלך
שיער צהוב וחזר / וכן בפסיון בתחילה בסוף שבוע ראשון
בסוף שבוע שני לאחר הפטור אחר החליטו הרי היא כמות
שהיה לכך נאמר יפשה / ואם פשה יפשה / יא ומניין
לשיער צהוב החוזר לאחר הפטור / תל' ולא יבקר הכהן
לשיער צהוב טמא הוא / יב ומניין לשיער צהוב שיטמו
שלא בפסיון / ומניין לפסיון שיטמאו שלא בשיער צהוב / תל'
לא יבקר לשיער הצהוב טמא הוא / יג ומניין אין
מסגירים את המוסגר ואין מחליטין את המוחלט ואין מסגירים
את המוחלט ואין מחליטין את המוסגר בנתקס / תל' לא יבקר
הכהן לשיער הצהוב טמא / יד ואם בעינו / אין לי אלא
בעינו עצמו בעינו בכו בעינו תל' למידו מניין תל' ואם בעינו עמד
הנתק / ושיער מיעוט שער שתי שערות / טהור אין לי אלא
טהור / מניין לרבות את הירוק ואת האדום תל' ושיער טהור
צטבנו אעפ' שאינו מכווץ בו / אין לי אלא הצומח בתחילה
והמשואר בסוף / ומניין למשואר בתחילה וצומח בסוף תל'
שיער שער ריבה / טו רבי שמעון בן יהודה אומר
משום רבי שמעון כל נתק שטהור שעה אחת אין לו טומאה
לעולם / יו נפרא הנתק / הילל אומר לא שנתק נתק
בתוך נתק רבי עקיבא אומר לא שיהיה / אלא הרפוי / טהור
הוא / יכול יפטור ויחל לו / תל' וטהור הכהן / וטהור הכהן
יכול אמר כהן על טמא טהור יהא טהור תל' טהור וטהור
הכהן על הדבר הזה עלה הילל מבבל /

פרק יב

בוהק טהור מלמד שבוחק טהור / יכול
לא יטמ' משום אום / אבל יטמא משום
פסיון / תל' הצורח טהור / יכול יטהר
את הבהרת שיצת ממנו / תל' הוא / יכול לא יטהר את הבהרת
שיצת ממנו אבל יטהר את הבהרת שנשמן לה / תל' בוהק הוא
טהור הוא / הוא טהור ואין הבהרת שיצת ממנו ושנסמן לה
טהורה אלא טמאה / ב מניין אתה אומר היה בו נתק
כגרים ונתק כל ראשו טהור / תל' ואיש כי ימרס ראשו קרחת הוא /
יכול יהא חוקן מעכבו ודין הוא ומה אם עור הפנים ועור הבשר
שיש דבר אחר מפסיק ביניהם מעכב זה את זה /
ודאש וחוקן שאין דבר אחר מפסיק ביניהם אינו דין שיעכבו
זה את זה / תל' ראשו / ראשו טהור ואין חוקן מעכבו / ג
או אינו אלא ביתק את ראשו טהור / ביתק וקנו לא יהא טהור /
תל' ואיש להביא את חוקו / ד או אינו אומר איש אלא
להוציא את האשה ואת הקטן / תל' הצרוע בין איש בין אשה

פרק יב

איש אין לי אלא איש מבין לרבות
את האשה ואת הקטן תל צרוע בין
איש בין אשה בין קטן * אס כן לכת

נאמר איש לענין שלטמן האיש פורע ופורס * ואין האשה
פורעת ופורבת * כ * יטמאנו הכהן * מלמד שטומאתו
בכהן * אין לי אלא זה בלבד * מבין לרבות שאר המנוגעים *
תל טמא * יטמאנו הכהן * נ * אומה זו מיוחד שבראשו
ונגעו אף אני מרכיז את הנתקים שבראשם נגע * ומניין
לרבות שאר המנוגעים תל טמא יטמאנו הכהן * ד

יכול שאר הטמאים תהא טומאתם בכהן תל הוא * אוציא
שאר הטמאים שאין טומאתם מגופם ולא אוציא הוב והזכר
שטומאתם מגופם תל טמא * הוא טמא יטמאנו הכהן * וזה
טומאתו בכהן ואין שאר הטמאים טומאתם בכהן * ה * והצרוע
אלף כהן גדול לפי שנאמר ראשו לא יפרע ובגדיו לא יפרוס *
יכול אלף מנוגע מה אני מקיים בגדיו יהיו פרוכים וראשו
יהיה פרוץ ככל אדם חוץ מכהן גדול תל אשר בו הנגע אלף
כהן גדול * ו * בגדיו יהיו פרוכים * יהיו קרועים וראשו

יהא פרוץ לגדל פרע דברי רבי אליעזר * ובי עקיבא אומר
נאמר הוויה בראש ונאמר הוויה בכנדים מה הויה אמורר
בכנדים דברים שהם חוץ מגופו * אף הויה האמורה בראש
דברים שהם חוץ מגופו * ז * ועל שפס * עטה חופה ראשו
כאכל * וטמא טמא יקרא * אומר פרוש * אין לי אלא זה בלבד
מבין לרבות שאר המנוגעים תל טמא טמא יקרא * ח *
אומה זו מיוחד שבראשו נגע * אף אני אביא את הנתקים
שבראשו נגע * ומנין לרבות שאר המנוגעים תל טמא טמא

יקרא * ט * ארבה את הטמאים החבורים ולא אדכר
הטמאים הקלים * טמא מת וכו' נידה * וכל המטמאים את
האדם מבין תל טמא טמא יקרא * י * ימי אשר הנגע בו
יטמא * לא ימים שהיה בו בהרת ונקצער * יכול אפילו
קצעה בכתכיון תל כל ימי * מאימתי היא טהרתן * רבי אליעזר
אומר כשיולד לו נגע אחד יטמא ממנו וחכמים אומרים עד
שתפרח בכולו * יא * אמר ר' אלעזר לא נחלקו ר' אליעזר
וחכמי' על שקצעה וקצץ עמה כשר חי שאין לו טהרה עולמית
ועל שקצעה ושייר ממנה כל שהוא אילו פרחת בכלו יהא טהור
ועל מה נחלקו על שקצעה מוכתה * ר' אליעזר אומר כשיולד
לו נגע אחר יטהר ממנו וחכמים אומרים עד שתפרח בכולו *
יב * בדר ישב אין לי אלא זה בלבד מבין לרבות

שאר המנוגעים תלמוד לומר בדר ישב * יג * אומה זה
מיוחד שבראשו נגעו אף אני אביא את הנתקים שבראשו
נגע * ומנין לרבות שאר המנוגעים תל בדר ישב * יכול יהיו
שנים טמאים עמו תלמוד לומר הוא בדר ישב אין שני טמאים
עמו * יד * מחוץ למחנה חוץ לשלש מחנות מושבו *
מושבו טמא * מיכן אמרו הטמא יושב תחת האילן והטהור
עומד טמא * הטהור יושב תחת האילן והטמא עומד טהור *
ואם ישר טמא * וכן באבן הכנוגעת טהור ואם הסיס הרי זה

טמא * רבי יוסי הגלילי אומר מחוץ למחנה מושבו הבגד
לימוד על הכנדים שהם טעונים שילוח חוץ לשלש מחנות *
והבגד יכול השיריים והסריקין והכלך

פרק יג

ועמר גפן ועמר גמלים ועמר ארבעים
ונוגע של עדים תל בבגד צמר או בבגד
פשתים * כ * אין לי אלא צמר ופשת * המיוחד מבין לרבו את
הכלאים תל והבגד אין לי אלא אחד מן המינים הכא מקצתו
ומנין לאחד מן המינים הכא בכולו * כלאים שבא בכולו

כלאים שבא במקצתו מבין * תלמוד לומר והבגד * אין לי
אלא בגד ואדם בו שלש על שלש בגד ולא אדם בו שלש על
שלש מבין * תלמוד לומר והבגד אין לי אלא בגד שיש לו לאיזן
שיפשה * בגד שאין לו לאיזן שיפשה מבין * תלמוד לומר והבגד
דברי ר' אליעזר * אל רבי יטמאנו הרי את אומר לכתוב שתוק
עוד שאדרש אמר לו רבי אליעזר יטמאנו דקל היום אתה *

ג * יכול יהו מטמאים בין צנועים בין שאינ צנועים
תל בבגד צמר או בבגד פשתים מה פשתים כבדיותה אף
צמר כבדיותו * ד * אוציא את הצנוע בידי אדם ולא
אוציא את הצנוע בידי שמים * תל לפשתים ולצמר מר
פשתים לכנה אף צמר לכנה * ה * או כשתי או בערב יכול
שתי וערב של גפה ושל כברה ולא אוציא את של שער וזל הוא
בה הצמר שלא הוכשר לקבל שריפה על ידי טומאה במקום
אחר הרי שתי וערב שלו טמא * ו * שער שהוכשר לקבל

שריפה על ידי טומאה אינו דין שיהא שתי וערב שלו טמא
תל לפשתים ולצמר ולא של שיער * ז * יכול יהו מטמאים
מיד תלמוד לומר בגד * מה בגד כשתניגמר מלאכתו אף כולם
משתניגמר מלאכתם * איזהו גמר מלאכתם הסתי משישלש
והערב מיד והאונים של פשתן משיתלבנו ובגדו רבי יהודה *
יכול יהו מטמאים בכל שהו תלמוד לומר בגד מה בגד משיארג
בו שלש על שלש שתי וערב * אף כולו משיארג בו שלש על
שלש שתי וערב * אפילו כולה שתי * ואפילו כולה וערב * היתח
בסיקות אינה מטמאה כנגעים רבי יהודה אומר אפילו פסיקה

אחת וקשרה אינה מטמאה כנגעים * ח * עוד יכול אף
עורות שבים יהו טמאים * ודין הוא שימא כשרצים וטימא
בנגעים מה שרצים פטר בהם עורות שבים אף נגעים פטר בהם
עורות שבים * ט * קל וחומר מה אם שרצים שטימא בהם
צנועים פטר בהן עורות שבים נגעים שלא שטימא בהם צנועים *
אינו דין שיפטור בהם עורות שבים * לא אם אמרת כשרצים
שלא שטימא בהם שתי וערב * תאמר בנגעים שטימא בהם שתי

וערב * והואל וטימא בהם שתי וערב יפטור בהם עורות שבים *
תלמוד לומר בגד מר בגד הגדל בארץ אף עוד הגדל בארץ *
אויכול שאני מוציא את שחיבר לו מן הגדל בארץ כל שהוא
אפילו חוט אפילו משיחור ובלבד שיחברנו לו כדרך חיבורו
לטומאה * י * יכול אף עוד המצה ועור האיפה כמטמא תל
מלאכת עור * יא * עור המצה ועור האיפה שללא נעשה בהם
מלאכה * יב * אוציא את עור המצה ועור האיפה שללא
נעשה בו מלאכה ולא אוציא עורות רצועות סידלים שנעשה
בהם מלאכה תל כלי * יג * יצאו עורות רצועות סידלים שאינ
כלים * יד * או יכול שאני מוציא עורות אהלים שהן כלים
תל לכל אשר יקשה העור למלאכה לרבות עורות אהלים *

פרק יד

אומה צמר מן בהמה דקה בנאכל אף
אין לי אלא מן בהמה דקה בנאכל *
מבין מן בהמה דקה ואינו נאכל *
בהמה נסר ונאכל * בהמה נסה ואינו נאכל * עד שתהא

מרה להביא עורות של שרצים מבין תל בעור בעור ריבת *
יכול יהו מטמאים בין צנועים בין שאינ צנועים * תל בגד * מה
בגד כולו לכן אף עורו כולם לבנים דברי רבי מאיר * ר' יהודה
אומר או בעור לרבות את הצנועים * רבי שמעון אומר כתוב
אחד אומר בבגד וכתוב אחד אומר בעור הא כיצד צנועים
בידי שמים מטמאים * בידי אדם אין מטמאים * כ * והיה
הנגע ירקק יכול כל מראה ירוק תל ירקק ירוק שבידיו *
אדם יכול כל מראה אדם תלמוד לומר אדם * אדם *
שכאדומים *

ישעפנו וינחנו במקומו / תל מן הכנר / אי מן הכנר ינתקנו
 בן הכנר / ב יכול לקרע ויחליק את הקרעים לאשפות /
 תל באש תשרפנו את אשר בו הנגע לימד על כל הקרע / שהם
 טעונים שריפה / ג למדנו לכהן בסוף שבוע שיני למראה
 שיני שהוא קורעו ומניין לכהן בסוף שבוע ראשון למראה
 שני שהוא מכבסו תל נגע / נאמ כאן נגע ונאמר להלן נגע מה
 נגע האמור כאן כהה למראה שני ולא כהה למראה שלישי אף
 נגע האמור להלן כהה למראה שיני ולא כהה למראה שלישי /
 ד ומניין שהוא טולה עליו מטלית תל ואם תראה עור ואין
 עור אלא מקומו / מלמד שהוא טולה עליו מטלית / ה
 רבי במביר אומר אין צריך מטלית / חזר נגע על הכנר מציל
 על המטלית / חזר על המטלית שורף הכנר הטולה מן המוסגר
 בטהור / חזר נגע על הכנר שורף את המטלית / חזר על
 המטלית הכנר ראשון ישרף והמטלית תשמש את הכנר השני
 בסימנים / ו אין לי אלא מקומו / מניין לרבות כל הכנר
 תל בכנר יכול כל שהו תל עור / מה ראשונה כנרים אף שנייה
 כנרים / ז אין לי אלא כמראה שלא כמראה מניין תל
 פורחת כמראה וישראל כמראה / ח או אינו אלא פורחת
 אלא שלא תהא טמאה עד שתחזור ותפשט / וכשהוא אומר
 היא הרי היא כמות שהיית את מה אני מקיים פורחת כמראה
 וישראל כמראה / ט קיטא שיש בה פסי פסים צבעים לכנים
 פוסים מזו לזו / שאלו את רבי אליעזר והרי הוא פספס יחיד
 אמר להם לא שמעתי / אמר לו רבי יודת בן בתירה אלמד בו /
 אמר לו אם לקיים דברי חכמים הין אמר לו שמה יעמד בו שני
 שבועות / והעומד בכנרים שני שבועות טמא / אמר לו חכם
 גדול אתה שקיימתה דברי חכמים / הפיסוק הסמוך כל שהוא /
 הרחוק כנרים / י והכנר או השתי או העקר או כל כלי
 עור אשר תכבס יכול יקי' בו מצות כבוס תל וסר מהם הנגע /
 אי וסר יכול מצד זה לצד זה תל מהם עד שיעקר מהם בכולו /
 יא וכיבס שינית וטהר והשיניה לטהרו והראשינה
 להסגיר את נגעו / יב זאת תורת נגע צרעת כנר הצמר
 או הפשתים מקישים לבית / מה בית מטמא כביאה אף כולם
 מטמאים בבית / או מה בית טעון ציפורים אף כולם יטענו
 ציפורים תלמוד לומר זאת / רבי אומר הרי הוא אומר / או זאת
 התורה לכל נגע צרעת לנתח הכנר ולבית חקיש
 כנר לבית מה בית מטמא כביאה אף כולם מטמאים בבית /
 אי מה כנר מטיט בכל הטמאות אף כולם יטמאו בכל הטמאות
 תל זאת / לטהרו או לטמאו כשם שמצוה בארץ ובחוצה לארץ /
 לטהרו או לטמאו כשם שמצו' לטהרו כך מצוה לטמאו / לטהרו
 או לטמאו / כן שהוא מטהרו מטמאו ואת כהן אחר רואהו

מגלת מצורע

פרשה א תורת

המצורע לבית עולמים /
 זאת אינה נוהגת בכב'
 תהיה בזמן הזה / תורת

המצורע תורת / אחת לכל המצורעין עד שיהיו מביאים קרבן
 זה / וכי מניין ציאל לפי שמצינו שחילק הכתוב בטמאותיהם
 ובשבועותיהם / יכול אף כן נחלוק בקרבנן תל תורת המצורע
 תורה אחת לכל המצורעים שיהיו מביאים קרבן זה /

ג תורת המצורע כיום / מלמד שטומאתו וטהרתו ביום /
 אין לי אלא טומאתו וטהרתו ביום / מניין שחית ציפורים והיית

ה כ כ י ו ד

סיפרא

שבדומים / ירקק או ארדם מלמד שאין מטמאים כפתוך
 יכול כשם שאין מטמאים כפתוך כך לא ישרפו זה עס זה תל
 והיה ככנר ולא הנימין / בכנר או בשתי או בערב או בכל כלי
 עור בצמר מה תל שיכול אין לי אלא כנר שיש בו לקטיר ולעני'
 יש בו לקטיר אבל לא לעני ולעני' אבל לא לקטיר / לא לקטיר
 ולא לעני מניין תל נגע צרעת הוא והוא אל הכהן לרבות את
 כולם / ד צרעת כנרים והלא דין הוא שימא כאן ושימא
 בעור הכשר מה עור הכשר כנרים אף כאן כנרים / ה או
 כלך לדרך זו שימא כאן ושימא בביתם מה בביתם כשני גריסים
 אף כאן כשני גריסים / ו גראר / למי דומה דנים דבר
 שהוא מטמא כשני שבועות מדבר שמטמא כשני שבועות ואל
 יוכיחו בתים שהם מיטמאים בשלושה שבועות / או כלך לדרך
 זו דנים דבר שהוא מטמא בירקק וירקק או ארדם מדבר שהוא מטמ'
 בירקק או ארדם ואל יוכיחו עור וכשר שאינו מטמא בירקק
 או ארדם / תל צרעת כנרים / ז וראה הכהן את הנגע
 והסגיר הכהן את הנגע שבעת ימים תחילה / ח כשביעי
 יכול שבעת ימים בין ביום ובין בלילה תל ביום ביום אין ולא
 בלילה / ט כי פשה זה פיסוק הסמוך כל שהוא / ומניין
 לרבות את הרחוק תל בכנר / יכול כל שהוא נאמר כאן נגע
 ונאמר להלן נגע מה נגע האמור להלן כנרים אף כאן כנרים /
 י נמצאת אתה אומר הפיסוק הסמוך כל שהוא והרחוק
 כנרים / והחזר כנרים / יא צרעת ממארת תן בו מאירה
 ולא תהנה בו אין לי אלא מוחלט ומוסגר מניין תל צרעת /
 או מה מוחלט ועשאו מוכין טמא ואסור בהנייתו יכול אף
 מוסגר תל כי צרעת /

פרק טו

ושרף את הכנר או את השתי או את
 הערב בצמר או בפשתים / יכול יביא
 גזי צמר ואניצי פשתן וישרפם עמה /
 תלמוד לומר היא / היא באש תשרף איננה צריכה לא לשרף
 עמה / ב אם כן למה נאמ' בצמר או בפשתים להוציא את
 האימרות / ג אוציא את האימרות של שיראים ושל זהב
 שאין מיכן מיטמי כנגע' ולא אוציא את של ארנבין ושל זהורות
 טובה שמיכן מיטמי כנגע' תל אשר בו הנגע הראוי לקבל נגעו /
 ד ואם יראה הכהן והנה לא פשה הנגע בכנר או בכל
 כלי עור זה העומד וצוה הכהן וכבסו הצואה בכתן והכיבוס בכל
 אדם / י וכבסו הנגע יכול הנגע בלבד תל וכבסו אשר
 בו הנגע / הא כיצד וכבסו בו הכנר עמו / ו והסגירו שבעת
 ימים שנית מלמד שיום שביעי עולה מן המניין בין מלפניו
 בין מלאחריו / ז וראה הכהן אחרי הכבס ולא פשה טמא
 הא אם לא הפך ולא פשה טמא / הפך ולא פשה איני יודע כה
 יעשה לו תל והסגירו שבעת ימים שנית דברי ר' יהודה וחכמים
 אומרים הטמא משם עומד הא מה אני מקיים והנה לא
 הפך הנגע את עינו והנה לא פשר טמא הפך טמא בכל מן
 שהוא מטמא לו / ח פחתת שיהו כל מראה שוקעין או
 אינו פחתת אלא כמראה שיני כשהוא אומר הוא הרי הוא כמות
 שהייתה את מה אני מקיים פחתת שיהו כל מראה שוקעים /
 בקרחתו אילו השחקים / בבגדתו אילו החדשים / מיכן סגס
 שנראה בו נגע / רבי אליעזר כן יעקב אומר עד שירארה בארץ
 ובמוכים / י וראה הכהן והנה כהה הנגע / כהה למראה
 שיני או כהה למראה שלישי תל והנגע / אי והנגע יכול כמראה
 תל והנה כהה הא כיצד למראה שיני ולא כהה למראה שלישי /

פרק יו

וקרע יכול לקרע בוקרע קטן וקיים בו
 מצות קריעה תל אותו / אי אותו יכול

שבתולעת, טו ומניין שאם טעמיה פסלה תל ושני תולעת, יו אזוב ולא איזכורין ולא אזוב כהלית ולא אזוב רומי ולא אזוב מדברי ולא כל אזוב שיש לו שם לזוי.

פרק א וציוה הכהן ציווי בכהן ושחטרה ככל דברי רבי יהודה בר יוסי, רבי אומר אף שחטה בכהן, ב ושחט את הציפור האחת, האחת שכשתים, האחת הכרורה שכשתים האחת שאם מתה אחת בהם או שנעשת טריפה יקח זוג לשנייה.

ג האחת אלכלי חרס ואין שתייהם אל כללי חרס, והלא דין הוא מה אם במקום שלא נשדו משם לשם כשרו לעירובים, כאן שכשרו משם לשם אינו דין שיכשרו לעירובים, תל האחת אלכלי חרס, ואין שתיים אלכלי חרס, ד כלומר אחד מן הכלים, תל חרס, אי חרס יכול בקידה, תל כלל הוא כיצד זו פיילי של חרס, מים חיים ולא מים מלוחים ולא מים פושרים ולא מים מכובים ולא מים מנטפים, רבי אליעזר אומר מר מים של נעשה בהם מלאכה אף כלי שלא נעשה בהם מלאכה, רבי שמעון אומר מה מים הכרורים שכבמין אף ציפור הכרורה שכבינה זקיף, ה כיצד הוא עושה נטל ארז ואזוב ושני תולעת, וכורכן בשירי לשון ומקיף להם ראשי נפיו וראשה הזנב משל שנייה וטובל ומזה בדם, יכול בדם ודאי תל מים חיים, אי מים יכול עד שיהא כולם מים חיים תל דם, הא כאיזה צד מים חיים שדם הציפור ניכר בהם שיעור חכמים רביעית, ו ומניין אם נשפך דם תמות המשתלחת, מתה המשתלחת ישפך הדם תל את הציפור החיה וקח אותה בלמד שהוא מפרשה לעצמה ואת עץ הארז ואת שני התולעת ואת האזוב וטבל, מר תל יכול הואיל ולא היתה עמהם בכלל אנודה לא תהא בכלל טבילה תל וטבל אותה ואת הציפור החיה בדם הציפור השחוט, החזיר את הציפור לכלל טבילה, ז השחוט ולא המלוקה והלא דין הוא, הואיל ודרך הכשירו בפני בעוף דרך הכשירו בחזק בעוף, מה דרך הכשירו בפנים במליקה אף דרך הכשירו בחזק במליקה, תל השחוט ולא המלוקה, ציפור השחטה לא מים החיים אין כלי חרס על מים חיים.

פרשה ב

והוא לאחר ידו של מצורע ויש אומרים על מצורע והוא על המטהר, מן הצרעת שבע פעמים והוא מן הצרעת טעון שבע היות, איך טמא מת טעון היות שבע, ב הלא דין הוא מר אם מצורע שאינו טעון היות שלישי ובשביעי טעון היות שבע טמא מת שטעון היות שלישי ושביעי אינו דין שיטעון היות שבע תל והוא על המטהר המטהר מן הצרעת טעון היות שבע, ג קל וחומר למצורע שיטעון היות שלישי ושביעי מה אם טמא מת שאינו טעון היות שבע טעון היות שלישי ובשביעי מצורע שהוא טעון היות שבע אינו דין שיטעון היות שלישי ובשביעי, תל שבע פעמים ושהוא היות שבע הוא טעון ואינו טעון היות שלישי ובשביעי, ד ושהוא בדברי הנעשים בגופו, יכול ימי ושלח תל ושלח וגלגל וכנס ורחץ, יכול יהיו כולם מעכבים אותו תל ושהוא וטמא טהרה אמורה למעלה וטהרה אמורה למטה, מה טהרה האמורה למעלה בדברים הנעשים בגופו, אף טהרה האמורה למטה בדברים הנעשים בגופו, ה ושלח את הציפור החי שלא יעמד כיפו ושלחנה לים, שלא יעמד בגינות ושלחנה למדבר, שלא יעמד חזק לעיר ושלחנה כלפי העיר אל פני השדה האם

דס ציפורים ותגלגלנה ביום, תל תורת המצורע, יכול אף לקחת ציפורים ושילוח ציפורים וכיום בגדיו ורחיצתו ביום, תל תורת המצורע ביום, תורת המצורע בכהן, בלמד שטומאתו וטהרתו בכהן, אין לא טומאתו וטהרתו בכהן, מניין שחטת ציפורים והזית דס ציפורי ותגלגלנה בכהן, תל תורת המצורע בכהן, יכול אף לקחת ציפורים ושילוח ציפורים וכיום בגדיו ורחיצתו בכהן תל זאת, ביום טהרתו והובא אל הכהן, שלא ישהא.

ד כשהיה מונב דן לפני ר' עקיבא אם משפטרתיו בעמידתו אחזתיו בהליכתו שבעה, משאחזתיו בעמידתו שבעה אינו דין שיאחזתו בהליכתו שבעה, אל רבי עקיבא מוסף אני על דבריך וכי כמה החמירה תורה, בימי גבר או בימי ספר, חמורים ימי גבר בימי ספר, שכימי ספר אינו מטמא משכב ומושב, ואינו מטמא כביאה, ימי גברו מטמא משכב ומושב ומטמא כביאה, ואם לימי ספר הקלים נתגדר לו שבעה, לימי גבר החמורים אינו דין שאתן לו שבעה, אל רבי כל שכן הוספת, וכשתתרה לימי גבר שבעה נעשו אף הם ימי ספר, ונמצאו אלו ואלו ארבעה עשר, ואם לימי ספר הקלים נתת לו ארבעה עשר לימי גבר החמורים אינו דין שאתן לו ארבעה עשר נמצאת מרכיב לו והולך עד לעולם, הא מפני הדין הורה צריך הכתוב לומר ביום טהרתו והובא אל הכהן שלא ישהא, ה ויצא אל מחוץ למחנה מה תל לפי שנאמר ודארך הכהן שיכול אין לי כטהר את המצורע לא כהן שהיה לפניו מן המחנה היה בימים וכנהרות ובמדרגות מניין תל וראה הכהן, אם כן למה נאמר ויצא הכהן, כהן שאפשר לו ליכנס לפניו מן המחנה כטהר את המצורע, אין מצורע כטהר את המצורע, ו והנה כרפא שהלך לו נגע, הנגע שהלך לו שער לבן, צרעת שהלכה לה המחיה, אין לו אלא כולס, ומניין אף מקצתם, תל מן הנגע אפילו מקצת, שיער לבן מן הצרעת אפילו מקצת המחיה מן הצרעת להביא את שפרחה בכולס שיטען ציפורים, ז הלא דין הוא מה אם מי שטוהר ואין סימנים מטמים עמו טעון ציפורים, מי שטוהר וסימנים מטמים עמו אינו דין שיטען ציפורים, הרי שעיבר בו שני טבועות יוכיח שטוהר וסימנים מטמים ואין טעון ציפורים, ח ואף אתה אל תתמה על שפרחה בכולס טען שטוהר וסימנים מטמים עמו לא יטען ציפורי תל מן הצרעת להביא את שפרחה בכולס שטעון ציפורים, ט וצוה הכהן ולקח הציפור, בכהן והלקיחה ככל אדם, י ולקח למטהר, לשם מטהר בין איש בין אשה בין קטן, מיכן אמרו לקח איש כשירות לאשה, לאשרה כשירות לאיש, לבית כשר למצורע, למצורע כשר לבית.

יא ולקח ציפורים, מיעוט ציפורים שנים אם כן למר נאמר שתי שיהיו שוות, ובמנין טען שני ציפורים שוות תל ציפור ציפור ריבה, יב היות ולא שחטות, טהורות ולא טמאות, טהור ולא טריפות, ועץ יכול כל עץ תל אור או אדר יכול טרף תל ועץ, הא כיצד בקעת של ארז, ד חנניה בן גמליאל אומר ובדאשה טרף, יג אמר רבי יהודה שבתו הייתה והלכתי אחר רבי טרפון לביתו אמר לי יהודה כמי נתלי סנדלי ונתתי לי פשטיד לחלוץ ונתלי מבנ מקל אמר לי יהודה בזו טהרתי שלשה מצורעי ולמרת בה שבע הכול שהיא שלבירות ובראשה טרף, וארכה אמה ועבייה כרביע כרע המטה אחד לשני ושני לארבעה ובזים ושונים ומשלשים ומטהרים בפני הבית ושלא בפני הבית ומטהרים בגבולים, יד ושני יכול פיקס, תל תולעת איתולעת יכול אחד מן הצבעים תל ושני הא כיצד זו זחרית טובה, יוחנן בן דרבאי אומר ושני תולעת, שני

טהרתו תלוייה בתגלחתו, ואינו מבא קרבנותיו אלא אם כן היה מעורב בשם, ח יקח כבשים מיעוש כבשים שנים, אם כן למה נאמר שני שירות שנים, מניין אף על פי שאינן שנים כשירים, תלמוד לומר כבש כבש רביה, ט וכבשר אחת בת שנתה שתהיה כרורה, אחת מלמד אחת על גנעים הרכה, בת שנתה לא שנה למניין עולם, ושלשה עשרונים סולת בלולה בשמן לבהמה, יכול אף למנחה, כשהוא אומר והעלר הכהן את העולה המזבחה לימר שאינה אלא מנחת בהמה, י עדיין הדבר צריך כשהוא אומר תעשר על העולה זו ועולת מצורע, לזבח להביא חטאת, או לזבח להביא את אשמו.

פרשה ג

רבי יהודה בן בתירה אומר הרי הוא אומר ואם דל הוא וגו', ועשרון מה מצינו בעני שהוא מבא בהמה אחת ומביא עשרון אחד, אבל העשר שהיה מבא שלשה בהמות, יבא שלשה עשרונים, הא מה אני מקיים שלשה עשרונים סולת מנחה בלולה בשמן לבהמה, ב הלוג אחד שמן, שהיה בדין שיביא שלשת לוגים מה מצינו בעני שהוא מבא עשרון ומביא לוג אחד, אבל עשיר שהוא מבא שלשה עשרונים יביא שלשה לוגים תלמוד לומר ולוג אחד שמן, ג והעמיד הכהן המטרה את האיש המטיר ואתם למדנו שהם טעונים עמידה כולם, יכול כשם שטעונים עמידה כך ישענו תנופה תלמוד לומר האיש, לא חטאת ולא עולה, ד ואינו אלא איש אלא להוציא את האשה ואת הקטן, ה תל המטיר בין איש בין אשה בין קטן, ה אם כן למח נאמר איש לא חטאת ולא עולה, אם כן למר נאמר אשם שיכול הואיל ואשם בא להכשיר והאיש בא להכשיר, מה אשם טעון תנופה אף האיש טעון תנופה תלמוד לומר אותו ואשם, ו והביא אשם טעון תנופה ואין האיש טעון תנופה, ז לפניו פניו אהל מועד מעמידו בשער ינקורו אחוריהו למחור ופניהם למערב, ז ולקח הכהן את הכבש האחד והקריב אותו לאשם, לברנו שהם טעוני תנופה כאחת מניין, אם הניף זה בפני עצמו וזה בפני עצמו יצא תלמוד לומר אותו לאשם, יכול יניף ויחזור ויניף תלמוד לומר והניף תנופה, ח תנופה ולא תנופה, לפניו, ח כמורה, ח ודחט את הכבש במקום אשר ישחט את החטאת ושחט את העולה כורח תלמוד לומר, לפי שיעצא לידון בעמידה יכול במקום העבירה תהא שחיטה תלמוד לומר במקום אשר ישחט את החטאת ואת העולה, ט יכול על טכעתו תלמוד לומר במקום הקודש להכשיר את כל הרוח, י אין לי אלא אשם במקום הקודש מניין אף חטאת ועולה במקום הקודש, תלמוד לומר את החטאת ואת העולה במקום הקודש.

פרק ג

כי כחטאת האשם הוא לכהן מר חטאת בן החולין כיום בידו הימנית אף אשם מן החולין וביים וכידו הימנית, מה חטאת טעונה כלי אף אשם טעון כלי, מה חטאת דם מזבח מתירה, אף אשם דם מזבח מתיר, אי מה חטאת דמה נתון למעלה, אף אשם יהיה דמו נתון למעלה, תלמוד לומר קודש קדשים מעלה, ואת דמו יזרוק לרבות כל האשם ואשם מצרע שיהא דבונתן למטה, ב ואיני יודע איזה יקדוש אם מזבח אם בהונתו כשהוא אומר הוא לכהן הכהן יקדוש, מה מצינו מכשירו לכהן המזבח המזבח יקדוש, הוא פרט לששחטו שלא לשמו, קודש קדשים לרבות לז שכן של פירא, ח ג ז iii מצורע,

אם שלחה וזוהר לתוך ידו תהא מותרת באכילה, ו וכבש המטיר את בגדיו אמר רבי שמעון מה זה בא ללמדנו אם ללמדו לטמא בגדים במגע והלא קל חומר הוא, ומה אם בימי ספרו שאינו בטמא בכיאה מטמא בגדים במגע, בימי גמרו שמתמא בכיאה אינו דין שיטמא בגדים במגע, אם כן למר נאמר וכבש המטיר את בגדיו אחד מלמטה משכב ומושב, ואחד מלמטה בגדים במגע, ז וגלח את כל שערו, יכול אף בית הסתרים ודין הוא נאמר תגלחת בימי ספרו, ונאמר תגלחת בימי גמרו, מה תגלחת האמורה בימי ספרו פרט לבית הסתרים אף תגלחת האמורה בימי גמרו פרט לבית הסתרים, ח הין אם הקל בימי ספרו שאינו מטמא משכב ומושב ואינו בטמא בכיאה, ניקל בימי גמרו שהוא מטמא משכב ומושב ומטמא בכיאה, הואיל והוא מטמא משכב ומטמא בכיאה, יגלח אף בית הסתרים תלמוד לומר כל שערו לגזירה שזה, מה כל שערו האמור בימי ספרו פרט לבית הסתרים אף כל שערו האמור בימי גמרו פרט לבית הסתרים, ט ורחץ אפילו במי מקוה, והלא דין הוא מה אם הזב שאינו טעון הזיית מים חיים טעון ביאת מים חיים, מצורע שטעון הזיית מים חיים אינו דין שישטעון ביאת מים חיים, תלמוד לומר ורחץ במים אפילו במי בקוה, י ורחץ במים וטהר ואחר יכוא אל הבתנה רחיצת גופו מעכבתו ליכנס לפנים מן המבנה ואין ציפרים מעכבים אותו ליכנס לפנים מן המבנה, יא ויטב מחץ לאהלו, יטב מחץ לאהלו יהא כמבדח והוא אסור בתשמיש המטח, אהלו אין אהל אלא אשתו שנא' שובו לכם לאהליכם, שבעת ימים ולא ימי החלישות דברי רבי יוסי ברבי יהודה קל וחומר לימי החלישו, אמר רבי חייא השבתי לפני רבי והלא למדנו רבי שלא היה יתם, לך חיה לא בימי החלישו אמר להם אף אני כך אמרתי.

פרק ב

בשביעי יכל בין ביום ובין בלילה תל ביום ולא בלילה, ב יגלח את כל שערו ויכל אף בית הסתרים תלמוד לומר גבות עיניו מה גבות עיניו בנראה פרט לבית הסתרים, אף כל שערו בנראה פרט לבית הסתרים, ג אי מה גבות עיניו מקום כינוס שיער ונראה, אף אין לי אלא מקום כינוס שיער ונראה, מניין לרבות כינוס שיער שאינו נראה, פיזור שיער בנראה, פיזור שיער ואינו נראה, תלמוד לומר את כל שערו ויגלח, ד ראשו מה תל לפי שנאמר תער לא יעבר על ראשו יכול אף על פי מנוגע תלמוד לומר ראשו, וקנו מה וכל לפי שנאמר פאת זקנם לא יגלחו יכול אף על פי מנוגע תלמוד לומר זקנו, מה תלמוד לומר ראשו ומה תל זקנו, לפי שיש בראש שאינו בוקן ובוקן מרשטין בראש, וראש אסור כבפריים ובתער, וראש בותר בכל אדם, וחזקן אסור בכל אדם, הא לפי שיש בראש מה שאין בוקן ובוקן מה שאין בראש צריך לומר ראשו וצריך לומר זקנו, ה רבי יוסי הגלילי אומר גבות עינים ולא ריסי עינים, את כל שערו מה תלמוד לומר, גלח אלא ליתן אחריות לתגלחת שאם לא גלח כשביעי מנחה כשביעי בתשיעי ובששיר, ו שלשה מנחתים או ששירי שתי שיער המצורע הלי' וכולם שגלחו שלא בתער או ששירי שתי שיער לא עשו כלום, ז כשביעי יגלח בשמיני יביא, שאם גלח כשביעי יביא קרבנותיו בשמיני ואם גלח בשמיני מביא קרבנותיו בביים דברי רבי עקיבא, אמר לו רבי טרפון מר בין זה לזה, אמר לו שהגדיר טהרתו תלויה בימים ומצורע

עשיר והעני נותן ערך עשיר / אף זה הואיל והוא חייב בשלש בחמות ובקש האיש זה לפוטרו / לפיכך הוא מביא קרבן עשיר / ד' ולקח כבש אשם מה תלמוד לומר אחד / זו שאל רבי עקיבא את רבי נחמיה מה תל' אחד אמר לו זה מביא מהשגיד ומטבא בקדש מביא מהשגיד מה מטבא בקדש מביא שנים תחת אחד / אף זה יביא שנים תחת אחד / והעולה תעלה חובת אל' ר' עקיבא ממקום שבאת זה מביא מהשגיד יד ומטבא בקדש מביא מהשגיד / מה מטבא בקדש מביא שנים תחת כפרתו אף זה יביא שנים תחת כפרתו תל' אחד / אל' אם לאו מניין אתה מקיימו אל' זה מביא מהשגיד / ובערכים מביא מהשגיד / מה בערכים מביא כל השג ידו אף זה יביא כל השג ידו / תלמוד לומר אחד / ה' לתנופה לכפר וכי יש תנופה בכפרת אם כן למה נאמר לתנופה לכפר אלא ללמד שאם עשה תנופה שיריב בזה כלולא כיפר / ועשרון מלמד שכל עשרון ועשרון טעון לזון כדברי חכמים / ר' נחמיה ורבי אליעזר בן יעקב אפילו מנחה של ששים עשרון אין להאלא לזנה שנאמר למנחה ולזון שמן / ו' ולזון מה תלמוד לומר שהיה בדין שיביא שליש לזון / מה מצינו בעשיר שהוא מביא שלש עשרונים ומביא לזון אחד / אף עני שהוא מביא עשרון אחד יביא שליש לזון תלמוד לומר ולזון שמן / ז' ושתי תורים או שני בני יונה שנים הוא מביא ואינו מביא ארבעה / ח' הולא רין הוא זה מביא מהשגיד / ויולדת מביאה מהשגיד / מה יולדת מביאה אחד תחת אחד / אף זה יביא אחד תחת אחד /

ט' או כלך לדרך זו זה מביא מהשגיד / ומטבא מקדש מביא מהשגיד / מה מטבא מקדש מביא שנים תחת אחד / אף זה יביא שנים תחת אחד / י' נראה למי דומה דנים בהוסר כיפורים מן מחוסר כיפורים ואל' יוכיח מטבא בקדש שאינו מחוסר כיפורים / או כלך לדרך זו דנים קרבן שנוהג באיש ככאשר ואל' יוכיח קרבן יולדת שאינו נהג באיש ככאשר תלמוד לומר שתי תורים או שני בני יונה / שנים הוא מביא ואינו מביא ארבעה / יא' אשר תשיג ידו מאשר

תשיג ידו ואת אשר תשיג ידו / אשר תשיג ידו / יב' אשר תשיג ידו מה תלמוד לומר שיכול אימתי אני אובר יביא קרבן עני בזמן שהוא עני בתחילתו / היד עשיר והעני מניין תלמוד לומר אשר תשיג ידו / יג' את אשר תשיג ידו מה תלמוד לומר שיכול אימתי אני אובר יגבר בעני בזמן שהתחיל בעני / הביא את אשכו / עשיר והעני בבנין / תלמוד לומר מאשר תשיג ידו / ואת אשר תשיג ידו בזה תלמוד לומר שיכול אימתי אני אובר יגבר בעשיר בזמן שהתחיל מבעשיר הביא אשכו עני / והעשיר / מניין תלמוד לומר ואת אשר תשיג ידו / יד' יכול אפילו הביא קרבנו עני והעשיר יגבר בעני / תלמוד לומר אחד לחטאת ואחד לעולה ממין חטאת תביא עולה / למנחה / שתקדוש מנחה בהמה לחטאת העוף / טו' יכול אף יולדת שהביאה קרבן עמר ענייה והעשירית תגבור כענייה תלמוד לומר זאת /

יז' תורת אשר בו נגע צרעת מלמד שעני שהביא קרבן עשיר יצא / יכול אף עשיר שהביא קרבן עני יצא תלמוד לומר זאת תורת אשר בו נגע צרעת מלמד שאדם מביא על ידי בנן ועל ידי בתו ועל ידי עבדו ושפחתו קרבן עני ומאכילו בזבחים יכול אף על ידי אשתו יביא קרבן עשיר תלמוד לומר זאת דברי רבי יהודה / אמר רבי יהודה לפיכך אם פטור אינו חייב בזה שכן היא כתבת לו ואחרן די איתנין לי עלך מן קדמת דנא /

מצורע / הוא פרט לשחזר כל שהו / ג' ולקח / יכול בכלי תלמוד לומר ולקח הכהן ונתן הכהן מה בתיגור בעצמו של כהן אף קבלה בעצמו של כהן / ד' יכול אף של מזבח תהא ביד תלמוד לומר כי כחטאת האשם הוא לכהן מה חטאת טעונת כלי אף אשם טעון כלי / נמצאת אומר שני כהנים מקבלים את דמו אחד בכלי ואחד ביד / זה שיקבל בכלי בא וזרקו על המזבח / וזה שקבל ביד בא לו אצל מצורע / ומצורע שגבל כלשכת המצורעים בא ועמד בשער ניקנור רבי יהודה אומר לא היה צריך טבילה שכבר שכל מבערב / ה' ונתן על תוך / יכול על תוך ודאי תל' על תנוד אף על תנוד יכול על גובה תוך / ונתן תלמוד לומר תוך נך / הא כיצד זה גדר האמצעי / על כהן ידו הימנית ועל כהן ידו הימנית / ו' בלוג השמן ויצק חסר הלוה עד שלא יצק ימלאו / משיצק יביא אחד בתחילה דברי רבי עקיבא / רבי ישמעאל אומר חסר הלוה עד שלא נתן ימלאו / משנתן יביא אחד בתחילה / ז' ויצק על כף הכהן השמאלית מצוה שיעקל לתוך כפו של חבירו / ואם לתוך כף עצמו יצא / ושכל ולא הבספג / ח' ושכל והזהר על כל הזייה טבילה / אצבעו נאמר כאן אצבעו ונאמר להלן אצבעו מה אצבעו האמורה כאן המיומנת שכיבין אף אצבעו האמורה להלן המיומנת שבימין / ט' והזהר בן השמן באצבעו שבע פעמים מלמד שהוא טובל ומזיר שבע פעמים כנגד בית קודש הקדשים ועל כל הזייה טבילה / י'

ומיתר השמן אשר על כפו / על דם האשם שיקדוש הדם לשמן או אינו אלא יש שם דם יתן אין שם דם לא יתן תלמוד לומר אל מקום דם האשם הוא אין הדם גורם אלא הבקום גורם / יא' אין לו בוחן יד בוחן רגל און ימנית אין לו טהור עולמית רבי אליעזר אומר נותן הוא על מקומו / רבי שמעון אומר אם נתן על שמאל יצא / יב' והגותר בשמן על כף הכהן יתן על ראש הכהן לכפר אם נתן כיפר לא נתן לא כיפר לדרבנן עקיבא / ר' יהונתן בן גוריון אומר שירי מצורע דם בין שבת בין שלא כיפר מעלים עליו כאלו לא כיפר / יג'

ועשה הכהן את החטאת שיהו כל מעשיה לשם חטאת / ועשה הכהן את החטאת וכפר / מה תלמוד לומר לפי שנאמר והעלה הכהן את העולה ואת המנחה המזבחה יכול יהו כולם כעבכים אותו תלמוד לומר ועשה הכהן את החטאת וכפר מלמד שכפרה בחטאת / וכפר על המטרה מטומאתו ולא בזכו / ואחר ישרט את העולה אחר המעשה הזה / יד' והעלה הכהן את העולה / אעפ"י שחטתה שלא לשכח והעלה הכהן את העולה אף על פי שקדמה לחטאת והעלה וכהן את העולה / מלמד שאיברי עולה קודמים לאיברי חטאת אמר רבי שמעון חטאת דוברת לפרקליט שנכנס לרצות רצה הפרקליט ונכנס הדורון /

ואם דל הוא שומע אני דל איש פלוגי ממר שהיה שוריה בן

מאה מנה ונעשה בן חמשי מנה
פרשה י
 תלמוד לומר ואין ידו משנת או ואין ידו כשנת יש לו ואינו מוצא ליקח תלמוד לומר דל הוא הא עד שאמרו שני כתובים ואם לאו לא שמענו / ב' הוא ולא נודריו לפי שבערכי עני שהעריך את עשיר נותן ערך עני / יכול אפילו אם קרבנו של בצוער זה עליו והיה מצורע עשיר יביא קרבן עני תל' הוא ולא נודריו / ג' רבי אומר אומר אני אף בערכים כן וכי מפני בזה עני שהעריך את העשיר נותן ערך עני שאין העשיר חייב כלום אבל עשיר שאמר ערכי עלי ושמע עני ואמר מה שאמר זה עלי נותן ערך עשיר / והיה עני והעשיר או

פרשה י

וראה את הנגע וכו' כגרים תל וראה את הנגע והנהר הנגע מלמד שאין הכית מטמא אלא כשני גרמים

ב בקירות הדי שנים זלמטה הוא אומר בקיר קירות הדי ארבע מלמד שאין מטמא אלא בארבעה כתלים. **ב** מיכן אמרו בית עניל בית טרונן אינו מטמא בנגע. **ד** יכול עד שיראה כשני כתלים תל ומראיהם שפל מן הקיר אפילו בכותל אחד. יכול עד שיראה בשתי אבנים תל וחלצו את האבנים אין פחות משתי אבנים דבריר עקבאל ישמעאל אומר וחלצו את האבנים אין פחות משתי אבנים מיכן אפילו לא נראה לא על אבן אחת תל ומראיהם שפל מן הקיר. ירקקות או אדמדמו. שפל מן הקיר אפילו על אבן אחת. ה שקערורות שוקעות כמראיהם. ירקקות או אדמדמות. ידוק שבירוקים. אדום שכאדומים ומראיהם שפל מן הקיר ולא מששן. ו יוצא הכהן מן הבית יכול ילך לביתו ויסגר תל אל פתח הבית אי אל פתח הבית יכול יעמוד תחת השקוף ויסגר תל מן הבית. עד שיעקר מכול. ז מיכן אמרו הלך לתוך ביתו והסגיר מוסגר. עמד על פתח הבית שהנגע בתוכו והסגיר מוסגר. תל ויצא הכהן מן הבית אל פתח הבית. והסגיר את הבית מכל מקום. ח בשביעי. יכול בין ביום בין כלילה תל ביום ולא כלילה. ט והנה פשה. זה פיסיון הסמך כל שהו. מנין לדיבות את הרהוק תל בבית. יכול כל שהוא תל נגע. נאמר כאן נגע ונאמר להלן נגע מה נגע האמור להלן כגרים אף כאן כגרים. י נמצאת אומר הפיסיון סמוך כל שהוא. הרהוק כגרים. וההורד כגרים. ב בקירות הבית ולא בקירות היציע ולא בקירות האיבוס ולא בקירות המהיצה ולא בקירות המגורה.

פרק י

יצוה הכהן וחלצו. הציווי בכהן וחלצו בכל אדם. ב וחלצו מלבד ששניהם חולצים מיכן אמרו אי רשע אי לשכיני שניהם חולצים שניהם קוצעין שניהם מביאים את האבנים יכול הכותל סמוך לאחר יתו שניהם חולצים תל ואחר הליץ את האבני. הניד כותל שבינו לבין הכויר שניהם חולצים וכותל הסמוך לאויר הוא לברו חולץ. ג חלצו את האבנים יכול יתלץ בו שתי אבנים ויקיים בו מצות הליצו תל אשר בהם הנגע. אי אשר בהם הנגע יכול אפילו קדומרים אפילו לבנים תל אבנים הא עד שיאמרו שני כתובים אם לא ולא שמענו. ד וחשליכו אתה אל מחוץ למחנה. אתה חוץ לכל העיר אל ארס לכל העיר. הוי לעיירות הבוקפות חומה בלכר. אל מקום טמא שיהא מקומו טמא. ובי יהודות אומר אל מקום טמא לרבות את הניטל. ה זאת הבית יקציע יכול מבפני ומכחוץ תל מבית אי מבית יכול מן הקרקע ומן הקירות תל סביב לא אמרתי אלא סביב לנגע. ו ושפכו אשר הקצו יכול צרורו. תל עפראי עפראי אף הנזר תל את אשר הקצו עד שיאמרו שני הכתובים. ואם לאו לא שמענו. ו ולקחו אבנים. אין פחות משתי אבנים והכינו אל תחת האבני. אין פחות משתי אבנים מיכן אמרו אין חולצים פחות משתיים. ואין מביא אחת תחת שתיים. ולא שתיים תחת אחת. אלא מביא שתיים תחת שתיים. ואל שתיים תחת ארבע. וארבע תחת שלש תחת שתיים. ח ולקחו אבנים יכול יטול אבנים מצד זה ויביא לצד זה תל אחרות. אי אחרות יכול אפילו קדומרים אפילו לבנים תל אבנים הא עד שיאמרו שני כתובים ואם לאו לא שמענו. ט לעפר לרבות כל משמע

הר iii עפר

פרשה ה

כי תבואו יכול משבאו לעיר הירדן תל אל הארץ. אל הארץ המיוחדת. ב יכול משבאו לעמון ומואב תל אשר אני נתן לכם. הלא עמון ומואב. ג לאחזה עד שיכבשו מנין אחר אומר כיבשו אבל לא חילקו חילקו למשפחות ולא חילקו לבית אבות ואין כל אחד ואחד מכיד את שלו. יכול יתו משמאין בנגעים תל ובא אשר לו הכי עד שיהא כל אחד מכיר את שלו. ד ונתתי נגע צרעת אר יהודה וכי בשורח היא להם שכאים עליהם נגעים. ד שמעון אומר ונתתי נגע צרעת פרט לנגעי אנשים. בבית ארץ אחותכם. פרט לבית בנו בספינה ובאסכדא על ארבע קורו. ולחביא את הכנוי על העצים ועל העמודים. ה אחותכם אחותכם מטמאה בנגעים ואין ירושלם מטמאה בנגע. אי יהודה אני לא שמעתי אלא בית המקדש בלבד. ו ישמעאל אומר אחותכם אחותכם מטמאים בנגעים ואין אחות גוים מטמאים בנגעים. וכשם שאין אחותכם מטמאים בנגעים כך אין בגדיהם מטמאים בנגעים. ז אשר לו הבית שלא ישלח ביד שליח יכול אפילו זקן. ואפילו חולה. תל ובא והגיד לכהן. ודקוק הכהן כיצד בא הנגע לביתו. לאמר יאמר לו הכהן דברי כישרים בני אין הנגעים כאים אלא על לשון הרע שנאמר השמר בנגע הצרעת לשמור מאד ולעשו. זכור את אשר עשה יי לברך. וכו' מה ענין זה לזה האל מלמד שלא נענשה אלא על לשון הרע. ח והלא דברים קל וחומר ובה אם מרים שדברה שלא בפניו של משה כך. מדבר בגאי על הכירו בפניו על גת כמה וכמה. ט ר שמעון בן אלעזר אומר אף על אחת הירוח נגעים באי שכן מצינו בעוונתי שנאמר וכחזקתו נגח לבו עד להשחית וימרוד בני אלהיו ובא אל היכל יי להקריב על מזבח הקטורת ויבא אחריו עזריהו הכהן ועמו כהנים לוי שמוכי בני חיל ויעמדו על עזריהו ויאמרו לו לא לך עזיהו להקריב לוי אם לכהנים בני אהרן המקורשים צא מן המקדש. וזעף עזיהו ובידו וכו'. י נגע מה תלמוד לומר כנגע אפילו תלמוד חכם מידע שהוא נגע ונדאי לא יגזור ויאמר נגע נראה לי בבית אלא כנגע נראה לי בבית. יא נראה לי ולא לאורי. מיכן אמרו בית אפל אין פותחים בו חלונות לראות את נגעו בבית להביא את העכוץ בבית להביא העלייה בבית מתוכו הוא מטמא ואין מטמא מאהוריו. יב וצוה הכהן ופינו. הצווי בכהן והפינוי בכל אדם ופינו את הבית אפילו אפילו יעצים חבלי קנים דברי ר' יהודה. רבי שמעון אומר עסק הוא לפנינו. אר מאיר וכו' מה שיטמי לאם תאמר כלי עזו וכגדיו ומתכחו משבילים והם שהורים. על מה תאמר התוררת על כלי חרסו ועל פכו וכו' כח מטמא בנגעי הרשעים או הצדיקים הוי אר הרשעים אם כך הנה תורה על ממונו הכוין קל וחומר על ממונו החביב. אם כך על ממונו קל וחומר על נפש בניו וכנותיו. אם כך על של רשע קל וחומר על צדיק. יג בטרם יבוא הכהן לראות את הנגע לראות את הפני. ולא יטמא כל אשר בבית מה תל לפי שמיצונו בנכנס לבית המנוגע שאינו מטמא בגרים עד שיהא בכרו אכילת פרס. יכול אפילו הוי שם כלים מקופלים ומבוחים על כתיפו. כלים מקופלים ומבוחים כתוך הבית יכול לא יהו טמאי עד שישחר כרי אכילת פרס תל ולא יטמא כל אשר בבית מיד. ואחריכך אחרים כיצא בהם. ד אומר אם ממתינים לדבר הרשות לא ימתינו לדבר מצוה. וכמה היא מצוה נראה בהתן גותנים שבעה ימי משתח לו ולביתו ולכסותו וכן ברגל גותנים לו כל ימי הרגל.

בשני / שיכול אין לי חזר ונותן אלא אחר פושע בראשון / מגיע לרבות את החזר אחר פושע בשני / ואחר העומד בשני / תל ואחר חלץ את האבנים שאין תל ואחרי הקצות ואחרי הכח / וכי יש הליצה שאין עמה קציעה ושיחח אם כן למה נאמר אחרי הקצות את הבית ואחרי הטוח לא לרבו את החזר אחר הפוש בשני ואחר העומד בשני / יב מגיע לכהה בשני והולך לו קולפו והוא טעון ציפר / תל ולקח לחשא את הבית הרי כאן בית אחד / מיכאן אמרו עשרה בתים הן הכהה הראשון והולך לו קולפו והוא טהור והכהה בשני והולך לו קולפו והוא טעון ציפרים והפושע בראשון חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבע חזר ניתץ / לא חזר טעון ציפרים / עמד בראשון ופשה בשני / חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבע / חזר וניתץ / לא חזר טעון ציפרים / עמד בזה וזכור חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבע / חזר ונותן / לא חזר טעון ציפרים וטבח / יג מה תל לפי שמצינו בבית המוסגר שאינו מטבח אלא מתוכו / יכול אף המוחלט כן תל כי טמא הוא הוסיף לו טומאה שישבא בין מתוכו בין מאחוריו /

פרק ה

ב זכמה אבנים יהו בכתוכו / ישמעאל אומר ארבע עקובא אומר שמונה שרבי עקיבא אומר עד שיראה כשני גריסים על שתי אבנים / ולא על אבן אחת / ר' אלעזר בר' שמעון אומר עד שיראצו כשני גריסים / ור' חנניו בר' חנניו / אורכו כשתי גריסים / ורוחבו כגרים / ד אבניו שליו ועפר שליו ועציו שליו מלמד שהוא גורר ומציא את אבניו כל אבנים שנכנו עמו עציו כל עצים שנכנו עמו אבניו ולא אבני העליה / עצים ולא עצי העליה / עפר ולא עפר העליה / מיכן אמרו נראה נגע בבית נותן את הקורות בעליה / נראה בעליה נותן את הקורות לבית / אבניו ולא אבנים שהכנים לו משככר / עציו ולא עצים שהכנים לו משככר / עפר הבית ולא עפר המתכות שלו / אם נאמר בחליצה למה נא' בנתיצה / ואם נא' בנתיצה למה נאמר בחליצה / אלא לפי שיש בחליצה מה שאין כן בנתיצה / ובנתיצה מה שאין בחליצה / בחליצה האבן שבויות בזמן שהיא חולץ את כולה ובזמן שהיא נותן נותן את שלו ומהו של הכיור / ובנתיצה נותן את האבנים שיש בהם נגע ואת האבנים שאין נגע ובהליצה אינו חולץ אלא את האבנים שיש בהם הנגע / הא לפי שיש בחליצה מר שאין בנתיצה / ובנתיצה מר שאין בחליצה / צדך לומר בהליצה וצדך לומר בנתיצה / ד והבא אל הבית כשיכנס ראשו ורובו / מי הסגיר אותו לא ימים שקלף את נגעו / יכול שאני מוציא את המוחלט שכלה נגעו / תל כל ימי / ה וטמא עד הערב מלמד שאין מטמא בגדים / יכול אפילו שהיה כדי אכילת פרס / תל והאכל בבית יכנס / ו אין לי אלא אוכל / שוכב מגין תל והשוכב בבית יכנס / ז אין לי אלא אוכל ושוכב / אוכל ולא שוכב שוכב ולא אוכל מגין תל וכנס בגדיו ריביר / ח אם סופניג לרבות את כל האוכל אלף שאינו שוכב / מה תל האוכל והשוכב / אלא כדי ליתן שיעור לשוכב כדי שיאכל וכס' היא שיעור אכילת כדי אכילת פרס פת חטים ולא פת שעורים מיסב ואוכלו בלילתן / ט כל כיכוס בגדים האמור בתורה להחמיר וזה להקל / אפילו לכוס עשרה כדריקים ועטוף עשרה פולייניות כולם טהורים עד שיטחא כדי אכילת פרס / י יכול הכהנה והגוי יהו מצילים בגדים בבית המנוגע תל יכנס בגדו ריבה המטמ' בגד ס מציל בגדים

בבית

עפר אפילו לכינים אפילו כדר אפילו חרסית / יכול ישול עפר מצד זה ויביא לצד זה תל אחר או אחר יכול אפילו סיד אפילו גכסס תל עפר הא עד שיאמרו שני כתובי ואם לאו לא שמענו / ועפר אחר יקח וטח את הבית אין חבירו מטפל עמו בטיח / אס ישוב הנגע ופרח בבית / משל חזר איש פלוגי למקומו / כשיחזור הנגע לאותם האבנים אין לי אלא בקיבו / מגין לרבות את כל הבית תל בבית / יכול כגרים נאמר כאן נגע ונאמר להלן נגע בור נגע האמור להלן כגרים אף כאן כגרים / ב נמצאת אומר הפיסוק סמוך כל שהו / הרחוק כגרים / והחזר בבית כשני גריסים / ג אין לי אלא ככראיו ושלא ככראיו מגין / תל ופרח ככראיו ושלא ככראיו / ד או אינו אומר ופרח אלא שלא יהא כמא עד שיחזור ויפסה / ודין הוא טמא הוא כבגדים וטימא בביתם מה כבגדים טימא את החזר אלף שאינו פושע / אף בביתם יטבא החזר אלף שאינו פושע / ה הין אם החמיר בבגדים שהעומד בהם בסוף שני שבועות / שורף נחמיר בביתם שהעומד בסוף שני שבועות אינו נותן תלכו לו צרעת במארת צרעת במארת לגזירה שוה / כה צרעת במארת האמור בבגדים טיבא את החזר אלף שאינו פושע אף צרעת האמור בבית / טמא החזר אלף שאינו פושע / ו אם סופנו לרבות את החזר מה תלמד לומר וכא הכהן וראה והנה פשה הנח לו / או שובע אני אם ישוב הנגע ופרח בבית וחזר הנגע בוביום יהי כמא תלמו לו ושב הכהן / ואם ישוב הנגע / מה שיבה האמורה להלן בסוף שבע / אף כאן בסוף שבע / ז ומגין אם עמד בראשון ופשה בשני חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבע תל וכא הכהן וראה והנה פשה במה הוא מדבר אם בפושע בראשון הרי אמור הא אינו אומר וכא הכהן וראה והנה פשה אלא שבא בסוף שבע ראשון ומצאו עומד / וכא בסוף שבע שיני ומצאו פושע מה יעשה לו הרי אני דן מה מצינו כפרשה בראשון חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבע אף בפושע בשני חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבע הין אם היקל בפושע בראשון שהרי היקל בעומד בו / נקל בפרשה בשני שהרי החמיר בעומד בו ויהיה הפושע בעומד תל ושב הכהן וראה הכהן זו היא ביאה / מה שיבה חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבע אף ביאה זו חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבע / ח מגין אם עמד בזה וזכה חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבע תל וכא ואם בא יבא במי הוא מרבאם בפושע בראשון הרי אמו ואם בפושע בשני הרי אמו / הא אינו אומר יבא ואם בוא יבוא אלא את שבא בסוף שבע ראשון וכא בסוף שבע שיני וראה והנה לא פשר זה העומד / מה יעשה לו וטהר הכהן את הבית יכול יפטר וילך לו תל כי נרפא הנגע / לא טיהרתי את הרפיו / ט מה יעשה לו הרי אני דן מר מצינו בפושע בשני חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבע / אף העומד בשני חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבע / י הין אם נחמיר בפושע בשני שהרי החמיר בפושע בראשון נחמיר בעומד בשני שהרי הקל בעומד בראשון ויהא עומד בפושע בשני / תל ובא ואם בוא יבוא הרי כאן שתי ביאות / ביאה האמורה למעלה וביאה האמורה למטה / מה ביאה האמורה למטה חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבע / אף ביאה האמורה למטה חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבע / יא משום ר' שמעאל אמרו נאמר צרעת ממארת כבגדים / ונאמר צרעת במארת בביתם / מר צרעת ממארת האמור כבגדים עשה העומד בשני כפושע בשני / אף צרעת ממארת האמורה בביתם בעשה העומד בשני בפושע

טומאה חמורה / אף הוב במקום שטמא בטומאה קלה מטמא
טומאה חמורה / ד לא אם אמרת כזבה שאינה מטמאה לא
בג' ראיות לג' ימים / ובאמר כזב שהוא מטמא בג' ראיות ליום א'
הואיל והוא מטמא בג' ראיו' ליום א' טמ' מכל מקום תל' מבשרו
ולא כל בשרו / ה אחד שחילק הכתו' וכתיב לדין / שימא כזב
ושימא כזבה / מה זכה מקום שטמא טומאה חמורה קלה מטמא
טומאה חמורה / אף הוב מקום שטמא טומאה קלה מטמא
טומאה חמורה / ו מבשרו עד שתצא טומאתו חוץ לבשרו
והרה' / ומה אם הזכה שאינה מטמאה אלא בג' ראיות לג' ימים
מטמא בפנים כלחוץ / זכ שהוא מטמא בג' ראיות ליום א' א' דין
שימא' בפני' כבחון תל' מבשרו עד שת' טומאתו חוץ לבשרו /
ז מבשרו טמא ולא מחמת דא' מיכאן אמרו בז' דרכי בודקים
את הוב עד שלא נוקק בזיבה במאכל ובמשתה בקפיצה במשא
ובחולי ובמראה ובהרהור / משננוק לזיבה אין בודקים אותו /
אונסו וספיקו ושכבת זרעו טמאים כי רגלים לדרב' / ח זוכב
טמא' / לימד על הזוב שהיה טמא / הרה' ומה אם הוב שהזוב
גרם לו טומאה הרי הוא טמא / הוב שהוא גרם לטומא' אינו דין
שיהא טמא / שעיר חמשתל' יוכיח שגרם לטומאה והרי הוא
טהור / ט אף אתה אל תתמ' על הזוב שאע"פ שגרם לטומאה
לא יהיה טמא תל' זוכב הוא / טמא / לימד על הזוב שהוא טמא /
י יכול יהיה הדם היוצא מן האמה שלו יהיה טמא תל' הוא /
הוא טמא ואין דם היוצא מן האמ' שלו טמא לא טהור / יא
אין לי אלא זוכב מימי רגליו בניין / ודין הוא ומה אם דוק שהוא
יוצא ממקו' טהרה הרי הוא טמא מימי רגליו שהם יוצא' ממקום
טומאה אינו דין שיהא טמא / הדם היוצא משם יוכיח שהוא יוצא
ממקום טומאה והרי הוא טהור / יב ואף אתה אל תתמה על
מימי רגלים שאע"פ שהם יוצא' ממקום טומאה לא יהיו טמאים
תל' וזאת / לרבות את מימי רגלים / יג יכול היועיה והליחה
סרוחה והראי' יהו טמא תל' הוא / אוצא את אילו' שאינן מטמאים
טומאת משקי' ולא אוצא דמעת עינו דם כגפתו וחלב האשת
שהם מטמאים טומאת משקים / תל' זאת / כמצאת אתה אומר
תשעה משקי' בזב הליחה והיועיה סרוחה והראי' טהורים בכלום /
דמעת עינו דם מגפתו / וחלב האשה מטמאים טומאת משקים /
זוכב ורוקו ומימי רגליו מטמאים טומאה חמורה /

פרק א

וזהו תהיה טומאתו כזובו / טומאתו /
כזובו תלויה / ואינה תלויה בימים /
ב ודה' וימה אם הזכה שהיא מטמאה
את בועלה אינה מטמאה אלא בג' ראיות לג' ימים / זכ שאינן
מטמא את שהוא בועל אינו דין שלא יטמא אלא בג' ראיות לג'
ימים / תל' וזאת תהיה טומאתו כזובו / טומאתו כזובו תלויה
ואינה תלויה בימים / ג זוכב ור' זוכב בל' שהוא מטמא בג'
ראיות אין לי אלא גדולות / קטנות בניין / תל' תהיה אפילו כל
שהוא / החתים אפילו כל שהוא / כשרו אפילו כל שהוא / אם
נאמר בגדולות / למה נאמ' בקטנות / לא ליתן שיעור לגדולות /
שאם ראה אתה מרובה בשלש שהוא כמגר יון לשלילת שהם
כדי שתי' טבילות / וכשני' סיפונים הרי זכ גמור / ד ר' אומר
לה' לחלב של מאה אמה / הרי זה זכ גמור / ראה בתחילה מאה / כתוך
ובסוף מאה אמה / הרי זה זכ גמור / ראה בתחילה מאה / ובסוף
מאה אין זה זכ גמור / ה מזובו אף מקצת זוכב מטמא משכב
ומושב / להביא את שראה שתי' ראיות שיטמא משכב ומושב /
ו והלא דין הוא ומה אם הזכה שאין סופרת שבער' לשת'
ראיות טמא מאה משכב ומושב בשתי' ראיות / זכ שהוא סופר
שבעה

בבית המנוגע יצאו הכהמה והגוי' שאין מטמאים בגדי' אין מציל'
בגדים בבית המנוגע / יא מכאן אמרו אם היה עומד בפנים
ופשט ידו לחוץ וטבעותיו בידו / אם שהיה כדי אכילת פרס
טמא / היה עומד בחוץ ופשט ידו לפנים וטבעותיו בידו ר' יהודה
מטמא מיד / וחכמים אומרי' עד שישהא כדי אכילת פרס /
יב אמר' לר' יהודה ומה אם בזמן שכל גופו טמא לא יטמא
מה שעליו עד שישהא כדי אכילת פרס / בזמן שאין כל גופו
טמא לא יטמא את מה שעליו עד שישהא כדי אכילת פרס /
יג אמ' להם רבי יהודה טעמו שיפה כח הטמא להציל יתר
מן הטהור וישראל מקבלים טומאה ומציל' בגדים בבית המנוגע /
הכהמה והגוי' שאין מקבלים טומאה אין מצילים בגדים בבית
המנוגע / יד והזהר על הבית ועל השקופו' ויש אומרי' על
כל' ושלח את הצפור החיה / ר' יוסי הגלילי אומר ציפור שחיה
חוץ לעיר ואינו זו וזרדר' / טו וכפר על הבית ושהר' אם
נאמר במצורע למה נאמ' בכתיס / ואם נאמר בכתיס למה נאמ'
במצורע / לפי שיש בכתיס מה שאין במצורע / ובמצורע ברה'
שאר' בכתי' / מצורע טעון קרבן והבית אינו טעון קרבן / במצורע
יש לו טהרה בטומאתו והבית אין לו טהרה בטומאתו / הא לפי
שיש במצורע מה שאין בכתיס / ובכתי' מה שאין במצורע / צריך
לומר במצורע וצריך לומר בכתיס / יו זאת התורה לכל
נגע הצרעת ולנתק ולטאת ולספחת ולבהרת מנין אתה אומר
כהן שבקי בנגעים אבל לא בנתקים / בנתקי' אבל לא בקרחות
בקרחות אבל לא באדם באדם אבל לא בבגדים / בבגדים אבל
לא בנתקי' לא יראה את הנגע' עד שיחא בקי כהם ובשמותיה'
תל' זאת התורה ולצרעת ולטאת ולצרעת הבגד וכו' / ולהרהר'
ר' אומ' ולמה בזכיום מלמד שזכיום הוא כטמ' וכיום הוא מטהר
הבניה בן חכמיא אומר ולמה זכא לאהרות מלמד שאינו רואה
את הנגעים עד שיוברכו בו /

חסילו פירקין נגעים:

פרק זכים

פרשה א כני ישראל מיטמים בזיבה ואין הנגעים
מיטמי' בזיבה / ואע"פ שאינן כטמים
בזיבה מטמא בזכים ושורפים עליהם
את התרומה וחיובין עליהם על ביאת המקדש / אי בני ישראל
לי לא בני ישראל בניין לרבו' את הנג' ואת העכדים תל' ואמרת
אלהים איש' אין לי אלא איש בניין לרבו' את האשה ואת הקטן /
תל' איש איש בדברי יהוד' / ור' שמעון בנו של ר' יוחנן בן ברוקה
אמר הרי הוא אומ' והזב את זוכב לזכר ולנקיבה לזכר כל שהו זכר
בין גדול בין קטן / נקיבה בין גדולה בין קטנה / ב כי יהיה
מן הדיבר ואילך / והרה' שימא בנגעים ושימא בזכים מה נגעים
פטר בהם לפני הדיבר אף זכים פטר בהם לפני הדיבר קו' ומה
אם נגעים ששימא בהם אנסי' פטר בהם לפני הדיבר / זכים שלא
שימ' בהם אנסי' אינו דין שיפטר בהם לפני הדיבר ר' אם אמרת
בנגעים שאין טומאתן וטהרתן לא ככה' תאמ' זכבי' שטומאתן
וטהרתן בכל אדם הואיל וטומאתן וטהרתן בכל אדם לא יפטר
בהם לפני הדיבר תל' כי יהיה מן הדיבר ואילך / ג כי יהיה
זכ' ויכל אפילו זכ' מכל מקום יהיה טמא / ודין הוא שיטמא בזכ'
ושימא כזבה מה זכה מקום שטמא טומאה קלה מטמאה

ומה הזכר שאינו מטמא טומאת שבעה מטמא משכב ומושב
מת שהוא מטמא טומאת שבעה אינו דין שיטמא משכב ומושב
תל הזכר ולא המת יב ר' שמעון אומר אשר ישכב עליו
ואשר ישב עליו ואת שיש לו שכיבה ויש לו ישיבה מטמא משכב
ומושב ואין זכ שמת מטמא משכב ומושב יג ושאמרו
הזכר שמת מטמא במשא עד שימוק הכשר מדברי סופרים אשר
ישכב עליו ואשר ישב עליו עד שינשא רובו עליו

פרשה ב

ואיש אשר יגע במשכבו יכבס בגדיו
אדם גנוע במשכב מטמא בגדים
וא' המשכב הנוגע במשכב מטמא
בגדים הלא דין הוא ומה אם במקום שלא נטמא אדם מתחת
הזכר לטמא אדם ולטמא בגדים נטמא משכב מתחת הזכר לטמא
אדם ולטמא בגדים מקום שננטמא אדם במגע משכב לטמא
בגדים אינו דין שיטמא משכב במגע משכב לטמא בגדים
תל ואיש אשר יגע במשכבו יכבס בגדיו אדם הנוגע במשכבו
מטמא בגדים ואין המשכב הנוגע במשכב מטמא בגדים

ב קל וחומר שטמא אדם מתחת הזכר לטמא אדם ולטמא
בגדים ומה במקום שלא נטמא משכב במגע משכב לטמא
בגדים ומה במקום שננטמא משכב במגע משכב לטמא בגדים
מטמא בגדים אדם לטמא אדם ולטמא בגדים אינו דין שיטמא
אדם מתחת הזכר לטמא אדם ולטמא בגדים תל כל משכב
אשר ישכב עליו הזכר יטמא משכב מטמא מתחת הזכר לטמא
אדם ולטמא בגדים ואין אדם מטמא מתחת הזכר לטמא אדם
ולטמא בגדים ג משכב במשכבו ואם נשכר טהור
הלא דין הוא מה אם כלי חרש שאין לו טהרה מטומאתו אם
נשכר טהור משכב שיש לו טהרה מטומאתו אם נשכר לא
יהיה טהור לא אם אמרת בכלי חרש שאין נקעה אכ הטומאה
לטמא אדם ולטמא בגדים תאמר במשכב שהוא נקעה אכ
הטומאה לטמא אדם ולטמא בגדים הואיל והוא נקעה אכ
הטומאה לטמא אדם ולטמא בגדים ואם נשכר לא יהיה טהור
תל משכב במשכבו אם נשכר טהור ד במשכבו ולא
בכלי היוצא מן המטה פחות מחמשה או יתר על עשרה או
יכול שאני מציא מחמשה עד עשרה תל טמא ה במשכבו
ולא בנימין היוצאים מן הקשר חוץ משלו אצבעות או יכול
שאני מציא משלו ולמטה של טמא ז במשכבו ולא
הגזול או יכול שאני מציא את הגנוב תל טמא ח דני
שמעון אומר במשכבו ולא הגנוב או יכול שאני מציא את הגזול
תל טמא ח אברו למה ראית לרבות את זה ולהוציא
את זה אחר שריבה הכתוב מיעוט מרבתי אני את זה שנתניאשן
הבעלים ממנו ומוציא אני את זה שלא נתיאשו הבעלים
ממנו ט ואיש אשר יגע במשכבו יכבס בגדיו בשעת
מגעו מטמא בגדים פירש אינו מטמא בגדים

י וכבס בגדיו יכול הצופר תלמוד לומר כגד אי כגד
יכול כגד גדול לכן המיטמא בזב והמיטמא בנגעים מניין
גדול צבוע גדול לבן קטן לבן קטן צבוע עד שתתאמר מרבית
להכיא שבים סבכה וינגילין מניין תל כגד כגדו ריבה
מניין לעשות שאר כלים ככגדים תל טמא י יכול יטמא אדם
וכלי חרש תל כגד כגד הוא מטמא ואינו מטמא אדם
ולא כלי חרש יא מיכן אמרו כל המטמא בגדים
בשעת מגעו מטמא אוכלים ומשקים להיות תחילה ויהיה
להיות שניות וכטמא שאר כלים ככגדים ואינו מטמא לא
אדם ולא כלי חרש לאחר פרישתן מטמאים משקי להיות תחילה
והאוכלים ויהיה להיות שניות ואינו מטמא בגדים ואין צורך
לומר

שבעה לשתי ראיות אינו דין שיטמא משכב ומושב בשתי
ראיו' לא אם אמרת בזב שהיא מטמא משכב ומושב בראייה
אחת תאמר כזב שאינו מטמא משכב ומושב בראייה אחת
הואיל ואינו מטמא משכב ומושב בראייה אחת לא יטמא משכב
ומושב בשתי ראיות תל מוזכר אף במקצת זכב מטמא משכב
ומושב להביא זכ שראש שתי ראיות שיטמא משכב ומושב
י טומאתו בזב כלובן הוא מטמא ואינו מטמא בדם
והלא דין הוא ומה אם הזכר שאינה מטמא כלובן מטמא
בדם זכ שהוא מטמא כלובן אינו דין שיטמא בדם תל טומאתו
כלובן הוא מטמא ואינו מטמא בדם ח קל וחומר לזכר
שטמא אכ כלובן ומה אם הזכר שאינו מטמא בדם מטמא כלובן
זכר שטמא אכ בדם אינו דין שטמא אכ כלובן תל טומאתו
היא טומאת האיש כלובן וטומאת האשה בדם

פרק ב

אשר ישכב עליו הזכר יטמא יכול אפילו
שכב על עדינו ועל הדלת תל משכב
ולא עדינו ועל הדלת כ אוציא
את אילו ולא אוציא מחצלת הקנים ושל חרף תלמר לו משכב
המיוחד ג אין לי אלא מיטה והכר מניין הסינוס והרדיד
והחלוק והטלית והקלסטר ארבע קבי והתורמל חמשת קבים
והכריתית סאה והחמשת של שבעה קבים תל כל משכב ריבה
או יכול שאני מרבה הסרוד והדף של בחתומים ועריבה גדולה
שהנדות שוככות בתוכה תל אשר ישכב עליו המיוחד לשכיבה
ולא שאומרים לו עמוד ונעשה מלאכתנו או יכול שאני מציא
הסנוס והרדיד והחלוק והקלסטר ארבעה ותורמל חמשת קבי
והכריתית סאה והחמשת של שבעה קבים תל כל משכב זכר
מה ראית לרבות את אילו ולהוציא את אילו אחר שריבת
הכתוב מיעוט מרבתי אני את אילו שהם משמשים שכיבה עם
מלאכתם ומוציא אני את אילו שאינם משמשים שכיבה עם
מלאכתם אשר ישכב עליו הזכר יטמא יכול אפילו ישכב על האבן
ועל הקורה תל כלי ולא אבן ולא קורה אוציא את אילו ולא
אוציא כסא של גלגל ושל אדמו ושל אבני תל כלי כלי המיוחד
ח אין לי אלא כסא וספסל וקתדרה המיוחד מנין
תיבת הכלים ותיבה שפתחיה מצידה ועריבה משני לוג ועד
תשעה קבים שנכדקה שאני יכול לרחוץ בה רגלו אחת תל
כל כלי ריבה יכול אפילו כפה סאה וישב עליה תרקב וישב
עליה תל אשר ישכב עליו המיוחד לשכיבה לא שאומ' לו עמוד
ונעשה מלאכתנו ו או יכול שאני מציא תיבת הכלים
ותיבה שפתחיה מצידה ועריבה משני לוג ועד תשעת קבים
שנכדקה או שאני יכול לרחוץ רגלו אחת תל כל כלי ריבה
מה ראית לרבות את אילו ולהוציא את אילו אחר שריבה הכת'
מיעוט מרבתי אני את אילו שהם משמשים ישיבה עם מלאכתן
ז ומוציא אני את אילו שאינם משמשים ישיבה עם מלאכתם

ז אין לי אלא בזמן ששכב על המשכב וישב על המושב
מניין שכב על המושב וישב על המשכב עומד ונתלה ונשען
מניין תל יטמא יטמא ריבה ח הזכר ולא בעל קרי והלא
דין הוא ומה אם הזכר טומאתו במקור ובעל קרי טומאה במקור
מה הזכר מטמא משכב ומושב אף בעל קרי יטמא משכב ומושב
תל הזכר ולא בעל קרי ט הזכר ולא אבן המנוגעת הלא
דין הוא ומה אם הזכר שאינו מטמא בביאה מטמא משכב ומושב
אבן המנוגעת שהיא מטמא בכיאה אינו דין שיטמא משכב
ומושב תל הזכר ולא אבן המנוגעת י הזכר ולא טמא מת
שטעון חויה בשלישי ובשביעי אינו דין שיטמא משכב ומושב
תל הזכר ולא טמא מת יא הזכר ולא המת והלא דין הוא

ואין משאם מטמאים בגדים' ג' אף אתה אל תתמה על המשכב ועל המושב שאף על פי שמגעם מטמא בגדים לא יהיה משאם מטמא בגדים תלמוד לומר והנושא אותם לרכות את המשכב ואת המושב' ד' רבי אלעזר אומר והנושא אותם מה תלמוד לומר שיכול אין לי בטמא במשא אלא אילו בלבד מניין זוכו של זב ורוקן ומימי רגליו ושכתב זרעו ודם הגדה תל' והנושא אותם לרכות כל האמור בעניין' ה' בוולא בצואה שעליו תל' בקילקיס שעליו ולא בשירים ולא בנזמין ולא בטבעות' אף על פי שאין יוצאים' או יכול שאני מוציא את השיער ואת הצפור תלמוד לומר טמא' וידיו לא שטף במים מה תל' לפי שנאמר ורחץ את כשרו במים יכול אף בית הסתרים תלמוד לומר וידיו' כה ידיו כנראה פרט לבית הסתרים אף כל כנראה פרט לבית הסתרים' ו' מניין לעשות אחר ספרו של זב כימי גמרו תלמוד לומר וידיו לא שטף במים אפילו לאחר מאה שנים' אמר רבי אלעזר בן עקיב מיען שמכמו חכמים לשהות ידים בן התורה' ו

פרשה ג

כלי חרס אין לי אלא כלי חרס מניין לרכות כלי נתר תלמוד לומר וכלי חרס אשר יגע בו הזב יכול אפילו נגע בו הזב מאחוריו והוא טמא ודין הוא' ומה אם מת החמור לא יטמא כלי חרס מאחוריו' הזב הקל אינו דין שלא יטמא כלי חרס מאחוריו' לא אם אמרת במת שאינו עושה משכב ומושב' תאמר בזב שמשמא משכב ומושב' הואיל והוא עושה משכב ומושב יטמא כלי חרס מאחוריו' תלמוד לומר אשר יגע בו' והלחץ הוא אומר אשר תכושל בו' מה בו האמור להלחץ מאחוריו אף כאן מאחוריו' ב' מאהר שלבדנו שאין משמאים אותו אלא מאחוריו מה תלמוד לומר אשר יגע בו מנע שהוא ככלו חיו אומר זה הוסיטו' ג' וכל כלי עץ אשר יטשף במים אמר רבי שמעון מה זרת בא ללכודינו אם ללמד שמשמא כלי שטף במגע והלא כבר נאמר והנוגע בכשר הזב יכבס בגדיו' אם הנוגע כו' משמא כלי שטף במגע' הוא עצמו לא יטמא כלי שטף במגע' אם כן למה נאמר וכל כלי עץ יטשף במים אלא אילו אוכלים ומשקים וכלים שעל גבי הזב' ד' והלא דין הוא ובה אם במקום שעשה משכב תחתיו לא עשה תחתיו מדר' במקום שלא עשה על גביו משכב אינו דין שלא נעשה על גביו בדרך תל' וכל כלי עץ יטשף מלכוד שטושת תחתיו מדר' ה' קל וחומר שיעשה על גביו משכב' ומה אם במקום שלא עשה תחתיו מדר' עשה תחתיו משכב' במקום שלא עשה תחתיו מדר' אינו דין שיעשה על גביו משכב' ומה אם במקום שלא עשה תחתיו מדר' קל וחומר שיעשה תחתיו מדר' מה אם במקום שלא עשה על גביו משכב עשה על גביו מדר' במקום שיעשה תחתיו משכב אינו דין שיעשה תחתיו מדר' תל' וכל המשכב אשר ישכב עליו הזב יטמא' משכב הוא עושה תחתיו ואינו עושה תחתיו מדר' ז' קל וחומר שלא יעשה תחתיו משכב ומה אם במקום שעשה על גביו מדר' לא עשה על גביו משכב' במקום שלא עשה תחתיו מדר' אינו דין שלא יעשה תחתיו משכב' תל' כל המשכב אשר ישכב עליו הזב יטמא מלכוד שהוא עושה תחתיו משכב' ו

פרק

וכי יטהר הזב מזוב' כשיפסוק מזובו מזובו ולא ממגעו' מזובו וספר אף מקצת זבוב טעון ספירת שכעה' ב' להביא את שראה שתי ראיות שישטען ספירת שכעה' ו

לומר אדם וכלי חרס'

פרק ג

והיושב על הכלי אשר ישב עליו הזב יטמא' אין לי אלא בזמן שיושב עליו ונוגע בו מניין לעשרה מושבות זה על זה ואפילו על גבי אבן מסמא תל' והיושב על הכלי אשר ישב עליו הזב יטמא מקום שהוא יושב ומיטמא יטמא' ב' אין לי אלא בזמן שהוא יושב עליו והזב שם מניין לעשותו וריקס כמלא' תל' כלי לעשותו וריקס כמלא' ג' אין לי אלא משכב' מרכב מניין ודין הוא אם מצינו שלא חלק הכתוב בין נושא לנישא למשכב' כך לא נחלק בין נישא לנישא למרכב' מה לו' לא חלק בין נושא לנישא למשכב שלא חלק מנעו ומשאו לא נחלק בין נושא לנישא למרכב שהרי חלק מנעו ומשאו תל' כלי לרכות את המרכב' ד' רבי חנניא בן חנניא אומר אם כדרך שלא יורה עליו הטומאה יצאת ממנו' כדרך שירדה עליו הטומאה אינו דין שתצא ממנו' לאו מה לא החמיר במרכב הנישא שהרי החמיר בזב הנישא נחמיר במרכב הנישא שהרי הקל בזב הנישא תל' כלי לרכות את המרכב' ה' בבשר הזב ולא בצואה שעליו ולא בקילקיס שעליו' ולא בשירים ולא בנזמין ולא בטבעות' אעפ' שאין יוצאים' או יכול שאני מברך את השיער ואת הצפור תלמוד לומר טמא' ו' בבשר הזב ולא בעצם הפרש ממנו ולא בבשר הפרש ממנו' קל וחומר לפרש בן הטהור שיהיה טהור הלא מה אני מקיים או בעצם אדם או בבקר' זה אבר הפרש בן החי בין פרק לפרק' ז' אם נאמר בזב למה נאמר במשכב' ואם נאמר במשכב למה נאמר בזב אלא לפי שיש בזב מה שאין במשכב' ובמשכב מה שאין בן בזב' הזב עושה משכב ואין המשכב עושה זב' חיבורי הזב טהורים' וחיבורי המשכב טמאים' הא לפי שיש בזב מה שאין בן במשכב' ובמשכב מה שאין בן בזב' צריך לומר במשכב צריך לומר בזב' ח' וכו' וירוק הזב בטהור יכול אפילו רק ולא נגע בו יהיה טמא' תלמוד לומר בטהור עד שיגע בו' אין לי אלא רוקן' כיחו וניעו וזריו ומימי האף שלו מניין תלמוד לומר וכו' ירוק' ט' אשר ירכב עליו הזב יטמא יכול אפילו רכב על המשכב ועל המושב תלמוד לומר מרכב ולא משכב ומושב' י' אוציא את אילו ולא אוציא את האינוף תלמוד לומר מרכב המיוחד' יא' איזה המרכב המיוחד' וזה האשקלוני ומדינה המדינה ועבית של גמל וטפיו של כוס' רבי יוסי אומר נטפיו של כוס טמא מושב בפני שעומדים עליו בקומפון' אבל אינוף של נקה טמא' יב' אין לי אלא בזמן שהוא רוכב עליו ונוגע עליו מניין לעשרה מרכבות זה על גבי זה אפילו על גבי אבן מסמא תל' וכל המרכב אשר ירכב עליו הזב יטמא עד שינשא רובו עליו' ו

פרק ד

וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו תחתיו של זב' יכול תחתיו של מרכב ודין הוא אם הזב החמור לא יטמא כלי שטף אלא במגע' מרכב הקל אינו דין שלא יטמא כלי שטף אלא במגע' הא מה אם מקיים וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו' תחתיו של זב' ב' והנושא אותם מה תל' שיכול אין לי אלא מטמא במשא אלא המרכב בלבד במשכב ומושב מניין ודין הוא ומה אם מרכב שאין מנעו מטמא בגדים משאו מטמא בגדים' משכב ומושב שמגעם מטמא בגדים אינו דין שיהיה משאן מטמא בגדים' גורל ודופק' ויכחו' שמגעם מטמא בגדים' ו

שבועה / הלא דין הוא ומה אם מטמא משכב ומושב כשתי
ראיות לא יטעון ספירת שבועה לשתי ראיות וזה תוכיח שהיא
מטמא משכב ומושב כשתי ראיות ואינה סופרת שבועה לשתי
ראיות / ג אף אהא אל תתבה על חוב שאף על פי שהוא
מטמא משכב ומושב כשתי ראיות לא יטעון כפירת שבועה
לשתי ראיות תלמוד לומר מזוכו וספר / אף מקצת זוכו טעון
כפירת שבועה להביא את שראר שתי ראיות שטעון ספירת
שבועה / ד וספר לו לעצמן / מיכן אמרו חזק והזכיר
שבדקאות עצמם כיום הראשון ובצאו מחזורים וכיום השביעי
מצאו טהור / ושאר כל הימים לא בדקו / רבי אלעזר אומר
היה אילו בחקת טהרה / ורבי יהושע אומר אין להם אלא יום
ראשון ויום השביעי בלבד / רבי עקיבא אומר אין להם אלא
יום השביעי בלבד / ה רבי יוסף אומר ורבי שמעון אומר
נראים דברי רבי אלעזר מדברי רבי יהושע / ודברי ר' עקיבא
מדברי שניהם אבל הלכה כדברי רבי אלעזר / ו שבעת
ימים יכול בין סכומים בין מפורשים תל' לסדרתו שהיא טהרה
אחת / ז וכנס בגדיו ורחץ בשדר / היקיש כיכוס בגדיו
לרחיצתו בשדר מה דרשנו גופו בנקיף כיכוס בגדיו בנקיות
הא לבדנוהוצאם בכלים / ו רחץ בשדר במים חיים
חוב טעון ביאת בים חיים ואין בצורע טעון ביאת בים חיים
ט הלא דין הוא ומה אם חוב שאין טעון הדיית מים חיים
טעון ביאת בים חיים / בצורע שהוא טעון הדיית מים חיים
אינו דין שטעון ביאת מים חיים / תל' ורחץ בשדר במים חיים
חוב טעון ביאת בים חיים ואין בצורע טעון ביאת מים חיים
י יכול אף כליו יטענו ביאת מים חיים / תל' כשרו / בשדר
טעון ביאת מים חיים / וכלים עולים בכל מימות / יא
וכהר מלטמא כלי חרס כבשר / בן עזאי אומר ומה אם במקום
שלא עשה וזר הטובאה קל כולר הטובאה קל לטבא באב
הטובאה קל במקום שטענה וזר הטובאה החמור לטובאה באב
הטובאה החמור אינו דין שטענה וזר הטובאה החמור כולר
הטובאה החמור לטבא באב הטובאה החמור / אלו רבי יוחנן
הגלילי שניהם / אמר לו אין שונים להכנס אמר לו פרטיו אמר
לואין כפרשים להכנס / הור רבי יוחנן הגלילי ופירש וזכר אם
בכנסם שלא עשה בגדי המטמאים כשרין ככנדים בשרץ עשה
כלי חרס בשרץ כאדם בשרץ / כאן שטענה בגדי המטמאים
בזכ ככנדים בזכ אינו דין שטענה כלי חרס בזכ כאדם בזכ
תל' וזר מלטמא כלי חרס במטא / יב כשמיני יכול
בין ביום ובין בלילה תל' ביום / ביום ולא בלילה / יג
יקח לו לעצמו שאם הפרישו לזיבתו הראשונה לא יביאם
לזיבתו שנייה / שתי תורים או שני בני יונה דלופי תורים בני
יונה והלופי בני יונה תורים ואין חילופיהם עשירית האיפה
יד מניין שהוא כזבל מבעוד יום תל' וזכ' לפני אל
פתח אהל מועד / כיצד הוא בא אל פתח אהל מועד אלא אם
כן היה מעורב שמש / בלבד שהוא טובל מבעוד יום
זה ועשה אותם הכהן אחד לחטאת ואחד דקולה שיפרישם
הכהן אחד לחטאת ואחד דקולה / מניין שאם הפרשים הוא
יתהוה הפרשו הפרש / תל' אחד לחטאת ואחד דקולה ונתנם אל
הכהן / יו וכפר עליו הכהן לפניו / מזוכו מקצת זכים
מביאים ובקצת זכים אין מביאים / הא כיצד ראה שלש יביא /
ראה שתיים לא יביא / או אינו אלא ראה שתיים יביא / שלש לא
יביא / והלא מי שראה שלש ראה שתיים / הא מה אני מקיים
וכפר עליו הכהן לפניו / בזוכו / בקצת זכים מביאים קרבן
ובקצת זכים אין מביאים קרבן / הא כיצד ראה שלש יביא

פרק ו

ראשונים לא יביא

ואיש פרט לקטן / או יכול שאני מוציא
בן תשע שנים ויום אחד תלמוד לו ואיש
ב כי תצא ממנו שכבת זרע עד שתצא
טומאתו חוץ לבשרו / מיכן אמרו חזק ובעל קרי שהרגישו
אוחזים באמה וכולעים את התרובה / ג שכבת זרע פרט
למערה / ורחץ במים אפילו במי מקוה / את כל בשרו / מים
שכל בשרו עולה בהם וכמה הן אמה על אמה ברום שלש אמות
נמצאת אהא אומר שיעיר המקוה ארבעים כאה / ד כגד
ועוד אין לי אלא כגד ועוד מניין לעשות שאר כל הכלים
ככגד ועוד תלמוד לומר כל כגד וכל קוץ / ואם נפשך לומר /
נאמר כגד ועוד בשרץ ונאמר כגד ועוד כבת / ונאמר כגד
ועוד בשכבת זרע / מה כגד ועוד האמור בשרץ ובכבת עשרה כל
שאר הכלים ככגד ועוד / אף כגד ועוד האמור בשכבת זרע
נעשה שאר כל הכלים ככגד ועוד / ה אשר יהיה
עליו אף על מקצתו שכבת זרע / מר שכבת זרע האמור
לכטה כבדיוית / אף כאן כבדיוית פרט לשכבת זרע
שנכרה / ויחזק אמרו הפולטת שכבת זרע ביום השלישי
לטהרה דברי רבי אלעזר בן עזריה / ל' ושמעאל אומר פעמים
שהם ארבע עונות / פעמים שרם דמש עונות פעמים שהם
שש עונות / רבי עקיבא אומר לעולם חמש / ו ואם
יצאת מקצת עונה ראשו המסלימים לובקצת עונה שנית /
ז ואשה פרט לקטנה / או יכול שאני מוציא בת שלש
שנים ויום אחד תלמוד לומר ואשר / ח אשר ישכב
איש פרט לקטן / אותה פרט לכלה דברי רבי יהודה אמרו לו
לרבי יהודה וכו' מה דרשינן לכלה / אלא אותה פרט לדכר אחר /
שכבת זרע פרט למערה / ט ורחצו במים וטבאו
עד הערב / היקיש רחיצתו לרחיצתה מה רחיצתו בנקיות
אף רחיצתה בנקיות מה רחיצתו בארבעים סאה אף רחיצתה
בארבעים סאה / מה רחיצתה פרט לבית הסתרים אף רחיצתו
פרט לבית הסתרים / י רבי שמעון אומר מה תלמוד
לומר ורחצו במים וטבאו עד הערב אם לענין הנוגע בשכבת
זרע / הרי הנוגע בשכבת זרע אמור למטן / אם כן למה נאמר
ורחצו במים וטבאו עד הערב / וכי מפני שהוא אביה הסתרים
הלא אין אדם מטמא בבית הסתרים אלא גזירת כלל היא
אפילו כל שהוא לכך נאמר ורחצו במים וטבאו עד הערב

פרשה ד

ואשה אין לי אלא אשה נמורה
מניין לרבות את הקטנה תלמוד
לומר ואשה מיכן אמרו בת יום אחד
לנידה בת עשרה ימים לזונה / ב כי תהיה מן הדיבר
ואילך / כי תהיה זבה יכול אפילו זכר מכל מקום תהא טמאה
תלמוד לומר והיא גלתה את מקור דמיה / ליבר על הרמס
שאינן אלא מן המקור / ג יכול כל כדארה זכ שתזכ
ההירר טמאה תלמוד לומר דם אי דם אין לי אלא מראר
דם אחד כשהוא אומר דמיה מלמד שדמים הרבה טמאים בה
האדם ורשורו וכקרן כרכום / וכמימי אדמה וכמזוגיט שמימי
אומרי / אף כמימי תולין וכמימי בשר עלי ובית הולל כמיתרים
ד כבשרה / מלמד שהיא מטמאה בפנים כבשרה / והלא דין
הוא / ומה אם חוב שהוא טעון ביאת מים חיים / אין מטמא
בפני' ככחץ / נידה שהיא טעונה ביאת מים חיים אינו דין שלא
תטמא בפנים ככחץ תלמוד לו בכשרה מלמד שהיא מטמאה
בפנים ככחץ / אין לי אלא נדה וזכר מניין תל' וזכה / הפולטת
שכבת זרע מפנין תל' תחיה / רבי שמעון אומר דיה כבועלת /

אדם ולטמא בנדים תל ותהי נדתה עליו וטמא שבעת ימים וכל המשכב אשר ישכב עליו וטמא שאין תל לא שנתקו הכתוב משומאה חמורה והביאו לטומאה קלה שלא יטמא אלא אוכל ומשקים ד נמצאת אתה אומר משכבו כמגעו מה מגעו לטמא אחד ולפסול אחד אף משכבו לטמא אחד ולפסול אחד ה נמצאת אתה אומר ככר של תרומה שהיא כרוכר במפה ונתונה בין כר לחבירו אם כנגדו נתונה טמא שאם נטמאת המפה נטמאת הככר ואלא כנגדו טהורה שאין מגעו מטמא כגדל ו טמא שבעת ימים שיספור שבעה לביאת אחרונה הלא דין הוא מיטמא במת ומיטמא בנידר פה מצינו כשהוא מטמא במת אינו סופר שכעור אלא לטומאת אחרונה אף כשהוא מטמא בנדה לא יספור שבעה לא לביאת האחרונה ז או לכה לך לדרדך זו היא מטמא ומטמא את בועלה מה היא אינה סופרת שבעה אלא לביאת הראשונה אף כשהוא מטמא בנדה לא יספור שבעה אלא לביאת ראשונה ט נראה למי דומה דנים טומאה שהיא במקום אחר משומאה שהיא במקום אחר ואל יוכיחו דמים שהם מנופר או לכה לך לדרדך זו דנים טומאה שהיא מחמת דמים משומאה שהיא מחמת דמים ואל תוכיח טומאת המת שאין מחמת דמים תל וטמא שבעת ימים שיספור שבעה לביאת אחרונה י כל אשר ישכב עליו וטמא וכל אשר ישכב עליו וטמא יכול וטמא משכב שאינו מיוחד לשיכור ומושב שאינו מיוחד לשיכור לאומה היא אינה מטמאה אלא משכב המיוחד לשיכור ומושב המיוחד לשיכור אף הוא לא יטמא אלא משכב המיוחד לשיכור ומושב המיוחד לשיכור יא יכול הוא והוא לא יטמא טומאה חמורה אכל הוא והוא יטמא טומאה קלה תל משכב אין לא אלא משכב מוכב מנין תל וכל המוכב אין לי אלא בזמן שהוא שוכב עליו ונוגע בו מניין למשכבות עשרה עז עז נכ זו ואפילו על גבי אבן בסמא תל וכל המשכב אשר ישכב עליו עד שינשא רובו עליו

פרשה ד

ואשר בין גירות בין שפחה בין משוחררת בין בת ישראל כי זכב זכב דמה מחמת עצמה ולא דמה מחמת האונס אדמה חולד אדמה כחמת עצמה ולא דמה מחמת האונס כשהוא אומ' זכב לרבות את האנסים הא כה אני מקיים דמה דמה מחמת עצמה ולא דמה מחמת חולד ב כמה יהיה בקושי ויהי תלוי בחולד ד מאיר אומ' אפילו ארבעים וחמשים יום ד יהודה אומ' יהיה חודשה ל יסורו שמעון אומ' אין קישוי יותר משתי שבתות לפיכך אם קישתה שבעה עשר שלש ראשונים ראויים לזיבה ולדרה כזכב ג ויש מקשה עשרים וחמשה ואינר זכה בהם שנים לבלא עת שבעה בירה ושנים אחר הנידה וארבעה עשר של נקיבה אבל אי אפשר שתקשה עשרים וששה מקום שאין חולד ולא לידה כזכב ד ויש רואה מאה ימים ואינה זכה בהם שנים לבלא עת שבעה בירה ושנים לאחר הנידה ח ימים שנים יכול לימים הרכת אמר רבי עקיבא כל ששמועו מרובה ושמועו מועט תפשתה המרובה לא תפשתה תפשתה המועט תפשתה ג יהודה בן בתירה אומ' שתי בורות אחת כלה ואחת מדה שאינה כלה מודדים מידה כלה ואין מודדים מידה שאינה כלה ז רבי נחמיה אומר וכי למה בא הכתוב לפתוח או לנעול וחלא לא בא לנעול אלא לפתוח אם אומר אתה ימים עשרה אינו אלא מאה אלא מאתים אלא אלף אלא ריבוא וכשאתה אומר

מה בועלה אינו מטמא בפני ככרין אף היא לא טמא בפני ככרין ה שבעת ימים תהיה כבידתה ולא כבידתה כל שבעה יכול עד שתהא רואה דם כל שבעה תל תהיה אעפ שאינה רואה ו אין לי אלא ימים לילות מניין תל תהיה לרבות את הלילות ז יכול בין סמוכים בין מפורדים תל תהיה תהא הויתן אחת ח מניין שאינה טוהלת מבעוד יום תל שבעת ימים תהיה כבידתה תהיה בזיבתה כל שבעה ט כל הנוגע בה יטמא וכול לא יהיה נוגע בה מטמא בנדים כמגע חן אם מטמא במשכב לטמא אדם ולטמא בנדים היה עצמה לא טמא בנדים כמגע אם כן למד נאמר כל הנוגע בה יטמא עד הערב יכול היה הנוגע מטמא אדם וכלי חרס ודין הוא הנוגע בזכב משכב והנוגע בנדה מטמא מה הנוגע בזכב אינו מטמא אדם וכלי חרס אף הנוגע בנדה לא יטמא אדם וכלי חרס י לא אם אמרת בזכב שאינו מטמא אדם לטמא אדם ממקום אחר נאמר בנידה שהיא מטמאה לטמא אדם ממקום אחר הואיל והיא מטמאה אדם ממקום אחר והא הנוגע בה מטמא אדם וכלי חרס אם כן למה נאמר כל הנוגע בה יטמא עד הערב אין הנוגע בה מטמא אדם וכלי חרס יא כל אשר תשכב עליו בנדחתה יטמא וכל אשר תשכב עליו וטמא יכול לטמא משכב שאינו מיוחד לשיכור ומושב שאינו מיוחד לשיכור תל כל הנוגע במשכבה יכנס כנגדו יב וכל הנוגע בכלי אשר תשכב יכנס כגדל מה למטה אינה מטמאה אלא משכב המיוחד לשיכור ומושב המיוחד לשיכור אף כאן לא טמא אלא משכב המיוחד לשיכור ומושב המיוחד לשיכור

יג יכול לעניין לטמא לא טמא משכב המיוחד לשיכור ומושב המיוחד לשיכור אבל לעניין לטמא טמא את הכל שהרכיב מטמין ואינן משמין תלמוד לומר עליו עליו עליו אמור לעניין לטמא עליו אמור לעניין לטמא מה עליו האמור לעניין לטמא אינו מטמא אלא משכב המיוחד לשיכור ומושב המיוחד לשיכור אף עליו האמור לעניין לטמא לא יטמא אלא משכב המיוחד לשיכור ומושב המיוחד לשיכור יד ואם על המשכב הוא עד שינשא רובו עליו או על הכלי אשר הוא יושבת עליו או על מקצתו ביכן אמר רוב טמא על הטהור או על מקצתו רוב טהור על הטמא או על מקצתו אחד ובאחד משכב טמא מקצת טמא על הטהור או על מקצתו מקצת טהור על הטמא או על מקצת טמא על הטהור ובמשכב טהור ר' שמעון אומר אף מקצת טמא על הטהור אף בזכב טהור י ה משכב זה משכב אשר הוא יושבת עליו זה המושב כלי זה המוכרש שנאמר כנגעו בו ואיזה דבר חלק מגעו ממשה והיו אומר זה המוכרש ואם שוכב ישכב לרבות שתי שכיבות אם שוכב ישכב לרבות למערה איש פרט לקטן או יכול שאני מוציא בין תשע שנים ויום אחד תל ואם שוכב ישכב ב אותה פרש למצודת והלא דין היא מה הנידה שאינה מטמאה כביאה מטמא את בועלה מצורעת שהיא מטמאה כביאה אינו דין שתטמא את תל אותה פרש למצודת ג ותהי נידתה עליו יכה תעלה לרגלה תל וטמא שבעת ימים יאמר וטמא שבעת ימים מה תל ותהי נידתה עליו יכול לא יטמא אדם וכלי חרס תלמוד לומר ותהי נדתה עליו מה היא מטמא אדם וכלי חרס אף הוא יטמא אדם וכלי חרס או מה היא מטמא משכב לטמא אדם ולטמא בנדים יכול אף הוא יטמא משכב לטמא

פרק י

ואם שוכב ישכב לרבות שתי שכיבות אם שוכב ישכב לרבות למערה איש פרט לקטן או יכול שאני מוציא בין תשע שנים ויום אחד תל ואם שוכב ישכב ב אותה פרש למצודת והלא דין היא מה הנידה שאינה מטמאה כביאה מטמא את בועלה מצורעת שהיא מטמאה כביאה אינו דין שתטמא את תל אותה פרש למצודת ג ותהי נידתה עליו יכה תעלה לרגלה תל וטמא שבעת ימים יאמר וטמא שבעת ימים מה תל ותהי נידתה עליו יכול לא יטמא אדם וכלי חרס תלמוד לומר ותהי נדתה עליו מה היא מטמא אדם וכלי חרס אף הוא יטמא אדם וכלי חרס או מה היא מטמא משכב לטמא אדם ולטמא בנדים יכול אף הוא יטמא משכב לטמא

שאם הפרישתן לזיכתה וראשונה לא תביאה לזיכתה שנייה שתי תורים אושני בני יונה חילופי תורין בני יונה חילופי בני יונה תורים ואין חילופיהם עשירית האיה' ד' בנין שהיא טובלת מבעוד יום תל והביאה אותם אל הכהן אל פתח אהל מועד כיצד הוא מביאה אותם אל פתח אהל מועד אלא אם כן תהיה מעורבת שמש מלמד שהיא טובלת מבעוד יום

ה ועשה הכהן את האחד חטאת ואת האחר עולה שפירשם הכהן אחד לעולה ואחד לחטאת ופנין שאם הפרישתן היא יהי הפרשה הפרש תל א לחטאת ואחד לעולה והביא אותם אל הכהן וכפר עליה הכהן לפני יי מזבח טומאתה וזוורתם את בני ישראל אין נזירה אלא הפרשה וכן הוא אומר ויזנו מאחרי ועל גילוליו אל לבו ואומר בזורו אחור י

והזרתם את בני ישראל מטומאתם הרי זו אזהרה ולא ימותו בטומאתם זו עונש בטמאם את משכבם אשר בחוכם אף על פיהם שמאים שכבה כיניהם ח תורת הוב ואשר תצא מכנו שכבת זרע זה שראה ראייה אחת שהוא כבעל קרי וטובל ואוכל פסחול לערב ט והדוה כנידתה זו שראתה שתי ראיות שהיא כנגדה מטמא משכב ומושב וצריך ביאת מים חיים ופטור מן הקרבן תורת הוב והזבה את זוכו זה שראה שלש ראיות שהוא זכ גמור מטמא משכב ומושב וצריך ביאת מים חיים וחייב בקרבן י תורת הוב ואשר תצא ממנו שכבת זרע מה הוזהב סותר בזכ אף שכבת זרע סותרת בזכ אי בה הוזהב סותרת את הכל אף שכבת זרע תסתור את הכל תל לטמאצ' בה אין לה אלא יום אחד יא יכול אף מימי רגלים יהיו סותרים בזכ תלמוד לומר זאת י ב

והדוה בנידתה זקנים הראשונים היו אומרים תהיה בנידתה לא תכחול ולא תפקום עד שתבא במים עד שבא רבי עקיבא ולמד כנכס הדבר לירי איכה והוא מבקש לגרשה האמה אני מקיים והדוה כנדתה תהא כנדתה עד שתבא במים י ג והזכ את זכב אחרים אומרים מה הזכ בטמא במשא אף הזכ בטמא במשא לזכ לרבות את המצורע ולקניבה לרבות את היולדת רבי שמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא אומר הרי הוא אומר והזכ את זכב לזכר ולקניבה לזכר כל שהוא זכר בין גדול ובין קטן ולקניבה בין שהיא קטנה בין שהיא גדולה ולאיש אשר ישכב עם טמאה להביא את הכהן על שוברת יום כנגד יום

אחרי מות

פרשה א וידבר

אל משרה אחרי מות שני בני אהרן מה תלמוד לומר לפי

שנא ויקחו שני בני אהרן נדב ואביהוא איש מהרתה בני אהרן לא נטלו עצה מאהרן נדב ואביהוא לא נטלו עצה ממשה איש בהתתו איש איש מעצמו עשו לא נטלו עצה זה מזה בנין שכשם שעבדת שניהם שוה כך מיתת שניהם שוה תל אחרי מות שני בני אהרן ב בקרבנתם לפני יי ומותו ר' יוסי הגלילי אומר על הקריבה מתו ולא מתו על ההקריבה רבי עקיבא אומר כתוב אחד אומר בקרבנתם לפני יי ומותו וכתוב אחד אומר ויקריבו לפני יי אש זרה הכריע בהקריבים אש זרה לפני יי על הקריבה מתו ולא מתו על ההקריבה אלעזר בן עזריה או כדיוקריבה לעצמה ונדיוקריבה לעצמה ג ויאמר

אומר ימים שנים פתחת רבי מונא אומר משום רבי יהודה ימים שנים יכול ימים הרבה אס מרוכים הם והלא ככר נאמר רבים הא לא דבר אלא ימים מועטים וכמה הם הוי אומר שנים ט רבים שלשה יכול רבים עשרה אמר ימים ואמר רבים מה ימים מיעוט ימים שנים אף רבים מיעוט רבים שלשה י יכול שנים ושלשה הרי המשה וכי נאמר ימים ורבים והלא לא נאמר אלא ימים רבים הא כיצד הרבים הללו יהו מרוכים על שנים וכמה הם הוי אומר שלשה

יכול הרואה שלשה בתחילה תהא זכרה ומה אני מקיים ואשה כי תהיה זכה דם ברואה יום אחד אבל הרואה שלשה

בתחילה תהא זכה תל על נדתה אחר נידתה היא מטמאה ואינה מטמאה בתחילה ב אין לי לא סמך לנדתה מופלג מנידתה מנין תל או כיתול על נידתה אין לי לא מופלג מנידת יום אחד מנין שנים ג ארבעה חמשה ששה שבעה שמונה תשעה עשרה מה מצנינו כרביעי שהוא כשר לספירה וכשר לזיבה אף אני ארבה את אילו שהם כשירים לספירה וכשירים לזיבה ג מנין לרבות אחד עשר תל בלא עת נידתה או יכול שאני מרבה את שנים עשר אמרת לאו מה ראית לרבות אחד עשר ולהוציא את שנים עשר אחד שריבה הכתוב מיעוט מרבה אני את א עשר שהיא בכפירת בלא עת נידתה ומוציא את שנים עשר שאינו בכפירת בלא עת נידתה

ד אין לי אלא הרואה שלשה שהיא זכה מנין לרואה שנים תהיה זכה תל ימי זוכה כימי נידתה מנין לרואה יום אחד תהיה זכה תל כל זוכה כימי נידתה ה מנין שהיא משמרת להם יום אחד תל טמא יהיה יכול כשם שהיא משמרת א לאחד כך תשמר שנים לטני ודין הוא ומה אם הזכ שאינו סופר אחד לאחד סופר שבעה לשנים זכה שהיא סופרת אחד לאחר אינו דין שתספור שנים לשנים תל יהיה לה אין לה אלא יום אחד ו אין לי אלא הרואה שלשה שהיא מטמא משכב ומושב מנין לרואה שנים שתטמא משכב ומושב תל ימי זוכה כמשכב נידתה ז מנין לרואה יום אחד שתטמא משכב ומושב תל כל ימי זוכה כמשכב נדתה ח

תהיה טמאה לרבות את כוועלה היא מטמאה את כוועלה ואין הזכ מטמא את שהוא כוועל ט הלא דין הוא ומה אם הזכב שאין מטמאה אלא בשלש ראיות לשלשה ימים מטמאה את כוועלה הזכ שהוא מטמא בשלש ראיות ליום אחד אינו דין שיטמא את שהוא כוועל תל תהיה טמאה לרבו את כוועלה היא מטמאה את כוועלה ואין הזכ מטמא את שהוא כוועל אלא שדרכו חכמים בלשון בקייה י כטובאת נדתה ולא כימי נדתה והלא דין הוא ומה אם במקום שלא עשה טומאת המיטמא כמטמא עשר ימי המיטמא כמטמא כאן שעשה טומאת המיטמא כמטמא אינו דין שגעשה ימי המיטמא כמטמא תל כטומאת נידתה ולא כימי נידתה כל הנוגע בס יטבא על ידי חיבוריהם

ואם טהרה מזוכה כשתפסוק מזוכה מזוכה ולא מזוכה מנגעה מזוכה ולא מזוכב ולידתה וספדה לה לעצמה שבעת

ימים יכול בין סמוכים בין מפורדים תל ואחר תטהר אחר אחד לכולם ב ד' שמעון אומר ואחר תטהר אחר המעשה תטהר כיון שטבלה טהורה לרתעסן כטהרות אבל אמרו חכמים לא תעשה כן שלא תבא לירי ספק בשמיני יכול בין ביום ובין בלילה תל ביום ולא בלילה ג חקח לה לעצמה